

Hồi 7

Ngay khi họ Mã lập nhiều phiêu cục tại Liêu Đông, Lỗ Kim Thụ cũng không hề lai vãng.

Mã Thanh Hùng dẹp bỏ tiêu cục đưa gia quyến về Yên Kinh được hai năm.

Một ngày kia có người anh vợ tên là Điền Nguyên Xung ở phủ Khai Phong đến Yên Kinh mua một số hàng hóa quý giá, định tải tới Nam Phương. Nhưng lúc ở phía Nam Hoàng Hà đạo lộ bất an, trộm cướp rất nhiều nên Điền Nguyên Xung khẩn khoản Mã Thanh Hùng bảo vệ cho số hàng hóa đó.

Họ Mã đã bỏ nghề bảo tiêu tới hai năm, những tay thủ hạ thân tín mỗi người một nơi, lại không hiểu rõ được tình hình và thông thạo đường đi nước bước như trước nên một mực chối từ và khuyên Điền Nguyên Xung nên thuê mướn những bảo tiêu cục hữu danh lúc đó bảo vệ thì hơn. Nhưng họ Điền cứ một mực năn nỉ cầu khẩn, lại thêm Mã phu nhân nói vào

Cực chẳng đã Mã Thanh Hùng đành phải nhận lời

Tháng ba năm ấy khí trời mát mẻ, khô ráo Mã Thanh Hùng và Điền Nguyên Xung khởi hành từ Yên Kinh đi về phía Nam. Trải qua nhiều ngày vượt núi băng rừng, trèo đèo lội suối được nhất lộ bình an, phong bình, sóng tĩnh. Mã Thanh Hùng vui vẻ trong lòng tự nghĩ:

- Đến Hà Nam phủ Khai Phong thì không còn có gì lo ngại nữa, ta có thể trở về Yên Kinh được rồi

Nhưng khi đi đến một khu rừng gần huyện Thương Khuru, đột nhiên nghe một tiếng pháo lệnh nổ vang. Một toán lâu la gươm đao sáng ngời, xông ra chặn đường.

Điền Nguyên Xung thấy tình hình như vậy thì thất kinh không còn hồn vía, run lên cầm cập. Mã Thanh Hùng đi sau nghe người phi báo, vội vác đao giục ngựa chạy lên. Chàng hết sức kinh ngạc vì người lãnh đạo bọn cướp không ai xa lạ chính là Lỗ Kim Thụ. Mã Thanh Hùng cả giận quát lớn:

- Ủa kìa Lỗ đệ! Lâu ngày không gặp, sư đệ lại làm nghề thảo khấu không sợ mai một danh tiếng của sư phụ hay sao Thôi hãy mau mau trở về với ngu huynh tìm nghề khác sinh nhai kẻo để lại tiếng cười trong thiên hạ.

Quả người đó chính là Lỗ Kim Thụ. Chàng tuy không chính thức là phường đạo tặc nhưng thường giao du thân mật với những phường lục lâm thảo khấu. Ít lâu nay ở vùng này có bọn cường khấu, tên cầm đầu là Tiêu Công Báo, biệt hiệu là “Hoa Ban Ngưu”, lập trại tại núi Phục Ngưu, thường xuyên dẫn lâu la xuống núi đánh cướp khách thương qua lại

Lỗ Kim Thụ kết giao với họ Tiêu, thường hay đến sơn trại uống rượu chuyện trò thật là tâm đầu ý hợp. Hôm ấy nhằm lúc Lỗ Kim Thụ đến chơi đang cùng Tiêu Công Báo uống rượu thì đột nhiên có lâu la đến phi báo:

- Dưới núi có một đám người đang tải hàng hóa đi qua

Tiêu Công Báo bèn nói với Lỗ Kim Thụ đem lâu la đi chặn cướp, được tài vật sẽ chia nhau sử dụng. Rượu đã ngà ngà lại nghe bọn thám sát nói rõ trong xe có nhiều tài vật quý giá thì lòng tham nổi lên. Lỗ Kim Thụ lập tức nhận lời, hướng dẫn một số lâu la xuống chặn đường, nào có ngờ đâu lại gặp sư huynh Mã Thanh Hùng. Lỗ Kim Thụ thấy sư huynh nói như vậy thì mười phần xấu hổ nhưng lại tự nghĩ:

- Nay ta đã trót hứa với Tiêu Công Báo nếu ta không ra tay thì họ Tiêu sẽ nghi ngờ là phản phúc và sẽ trở thành thù địch. Hơn nữa Mã Thanh Hùng đã biết mình kết giao với cường khấu, thế nào cũng tới tai sư phụ, chắc chắn người sẽ bắt ta về hỏi tội, chi cho bằng “Tiên hạ thủ vi cường”, mình phải tính trước đi mới được.

Nghĩ như vậy Lỗ Kim Thụ bèn quát lớn:

- Ai là sư đệ của mi mà mi khéo nhận lầm. Biết điều thì hãy để tất cả tài vật và hàng hóa lại thì lão gia cũng rộng lượng ra đức hiếu sinh mà tha chết cho

Mã Thanh Hùng nghe Lỗ Kim Thụ nói như vậy thì nghi chắc là Lỗ Kim Thụ đã phản bội sư môn, nhập bọn với bọn cướp để làm điều phi pháp, lại không biết ăn năn hối hận trở mặt không thềm nhận sư huynh, sư đệ nữa thì cả giận quát to:

- Hay cho tên cậu trê đã quên lời thầy dạy, đem tài võ nghệ để cướp của giết người, làm điều tội bại Ta vì sư môn mà loại trừ những tên khốn kiếp như mi mới được.

Nói dứt lời, Mã Thanh Hùng vung đao chém luôn một nhát, Lỗ Kim Thụ cũng rút đao ra cự địch. Chàng dùng thế “Ngũ Hồ Đoạt Môn đao pháp” chém luôn liên tiếp năm ngọn đao cực kỳ lợi hại

Mã Thanh Hùng giật mình kinh sợ, vội vàng đem tuyệt học ra né tránh, tuy vậy dây thắt lưng của chàng đã bị Lỗ Kim Thụ chém đứt. Thanh Hùng cả giận, tập trung uy lực sử dụng thế “Liên Hoàn Đoạt Mệnh bát đao”. Đây là bài đao pháp trấn sơn tuyệt kỹ của Vương Phùng Minh sư phụ, chỉ truyền cho chương môn đệ tử là họ Mã, ngoài ra không còn truyền dạy cho đệ tử nào khác nữa Bộ đao pháp này toàn bộ liên tiếp có tám chiêu đánh ra hư hư, thực thực, biến hóa vô cùng, Lỗ Kim Thụ làm sao biết được. Thoạt tiên Mã Thanh Hùng dùng thế “Triều Hiện Trú Hương” chém ngay vào mặt họ Lỗ.

Kim Thụ vội dùng thế “Phong Hầu Neo Án” hất ngược ngọn đao lên đỡ. Mã Thanh Hùng quát lên một tiếng cực lớn, biến luôn thế “Ác Hồ Đụng Môn” và “Chim Lôi Tiết Địa”, liên tiếp hai đao chém vào thượng bộ và hạ bộ của họ Lỗ.

Lỗ Kim Thụ thấy ánh đao quá nhanh cùng một lúc tấn công thương hạ lưỡng bộ thì không còn hồn vía vội dùng thể “Phượng Hoàng chuyển cánh” nhảy vọt về phía sau tránh. Mã Thanh Hùng đao pháp như thần dùng luôn hai thể “Cơ Ưng Chấn Vũ” và “Huyền Điều Thoát Sa” chém liên tiếp.

Ngọn đao như một luồng bạch quang, rít lên trong không khí, đánh “Soẹt” một cái, thân thể của Lỗ Kim Thụ đã đứt ra làm hai đoạn. Một nửa thân trên hãy còn dẫy tê tê, mắt mở trợn trừng, máu vẫn còn phun ra như suối

Họ Mã mới sử dụng đến thể thứ năm của “Liên Hoàn Đoạt Mệnh bát đao” mà đã đưa Lỗ Kim Thụ hồn về địa phủ. Vì trong lúc giao đấu, đao thương vô tình một phút nóng giận, Mã Thanh Hùng đã chém chết sư đệ thì hối hận vô cùng, nhưng sự việc lỡ rồi hối sao cho kịp.

Mã Thanh Hùng đang bùi ngùi tự trách thâm thì Tiêu Công Báo cùng một số lâu la kéo đến vây bọc xung quanh, định lấy số đông uy hiếp. Thanh Hùng thấy thế nổi trận lôi đình, múa tít thanh đao dùng thể “Quần Đường Hội Long Đao” tấn công như vũ bão vào bọn cướp. Lưỡi đao như con giao long uốn khúc, lấp lánh đi tới đâu cũng có kẻ đứt đầu gãy chân, chẳng khác chi một con hổ dữ đi vào đàn dê.

Lâu la lớp chết lớp bị thương không biết bao nhiêu mà kể. Tiêu Công Báo chẳng phân lợi hại múa bông xông vào nhắm định đầu họ Mã quật xuống một cơn thật là mãnh liệt. Mã Thanh Hùng quát to hất ngược ngọn đao lên đỡ. Một tiếng “Chát” kinh hồn, ngọn bông của Tiêu Công Báo vượt khỏi tay bay tít lên không, hai cánh tay đau buốt.

Tiêu Công Báo chưa kịp định thần bỗng thấy một đạo bạch quang sáng lòa bay tới. Họ Tiêu thất kinh chẳng còn hồn vía vội lách mình sang một bên tránh đỡ nhưng không còn kịp nữa, đã bị ngọn bảo đao cắt lìa ngón tay trái

Họ Tiêu đau đớn hét lên một tiếng bỏ mặc lũ lâu la dùng thuật phi hành tung mình chạy trốn. Lũ lâu la như rắn không đầu, tên nào còn sống sót thì vắt cả binh khí bỏ chạy bán mạng. Trong chốc lát không còn một tên nào nữa

Mã Thanh Hùng lúc đó mới chịu dừng tay. Nhìn những xác chết nằm ngổn ngang, bỗng chốc thở dài...

Trong đám người ấy có một kẻ bị thương nặng chưa chết hẳn. Mã Thanh Hùng mới bắt ra tra hỏi

Tên lâu la mới nói rõ cho họ Mã biết đầu đuôi câu chuyện là: Lỗ Kim Thụ không phải là đầu đảng của bọn cướp. Đối với Tiêu Công Báo chỉ là tình bè bạn ngẫu nhiên, hôm nay mới tới Mã Thanh Hùng lúc đó lại càn ăn năn hối hận, sai người chôn cất cho Lỗ Kim Thụ rất chu đáo

Sau khi bảo hộ hàng hóa cho Điền Nguyên Xung tới phủ Khai Phong, Thanh Hùng từ giã họ Điền trở về Yên Kinh. Trước hết chàng sai người đến huyện Hải

Thanh là nơi cố quán của sư đệ họ Lỗ mục đích để tìm vợ con Lỗ Kim Thụ trợ cấp vài vạn lượng bạc để bồi thường tội lỗi mạng của mình.

Không dè gia nhân đó đi đến nửa năm mới về và cho biết gia đình Lỗ Kim Thụ không còn ai nữa, vì họ Lỗ chỉ có một lão mẫu và một đứa con trai Nhung khi mẹ già nghe tin con bị chết thảm ở núi Phục Ngưu thì tự vẫn mà chết.

Còn đứa con trai là Lỗ Đại Cương năm đó được hai mươi tuổi Khi chôn cất xong cho bà nội đã bán nhà cửa tìm đến Tung Sơn, nhập môn Thiếu Lâm tự. Lúc bước chân ra đi Lỗ Đại Cương có thể rằng nếu không giết được kẻ thù quyết không về quê quán.

Mã Thanh Hùng nghe người gia nhân nói lại tin ấy lấy làm buồn rầu, càng ăn năn hối hận, đem bao nhiêu tuyệt kỹ công phu đều truyền lại cho người con là Mã Ngọc và cũng dặn nhiều lần là “oán kia nên cưới chớ không nên kết, nếu Lỗ Đại Cương sau này có thành tài trở về báo thù cho cha thì liệu mà tìm cách mà khuyên giải, cố mà lấy cảm tình của họ Lỗ”.

Cách đây ba năm, Mã Thanh Hùng chẳng may bệnh nặng rồi mất. Mã Ngọc kể tới đó rồi hướng về các môn khách và nói:

- Hôm qua đây, tiêu đệ có nhận được một bức thư của Lỗ Đại Cương gửi tới, đại ý nói rằng: “Mười hai năm trời trải trăm cay ngàn đắng cố luyện võ công để báo lại mối phụ thù. Đến nay dù Mã Thanh Hùng đã chết nhưng oán trả nợ đền, cha làm con chịu Nợ máu phải trả bằng nợ máu, lai khứ phân minh. Hẹn đúng ba ngày sẽ thân hành đến Mã gia trang báo oán”.

Dưới bức thư có đề: Lỗ Đại Cương kính bái!

Mã Ngọc lại nói tiếp:

- Tiêu đệ đã cho người đến dò la khách điếm nơi họ Lỗ tới trọ thì được biết Lỗ Đại Cương không phải một mình đến trả thù, mà có mời rất nhiều tay cao thủ võ lâm. Do đó tiêu đệ không muốn liên lụy đến chư liệt vị, nên đây có chút quà mọn xin nhận lấy và mong liệt vị sáng mai hãy rời khỏi đây để tránh khỏi vạ lây

Mã Ngọc vừa nói xong thì trong đám môn khách có một người nói lớn:

- Mã công tử không nên đề cao uy danh của người mà tự hạ uy phong của mình đi Lỗ Đại Cương chẳng qua cũng chỉ là một môn đồ của Thiếu Lâm chớ đâu phải là cao nhân tuyệt học, mà cũng chẳng phải là ba đầu sáu tay gì mà khiến cho ta khiếp sợ như vậy Huống chi việc đã xảy ra mười hai năm về trước, họ Lỗ tự mình gây chuyện, đâu có phải Mã tiên bối tự dưng tru lục.

- Chúng tôi đợi họ Lỗ tới đây, cùng đem lời phải trái ra thuyết phục “dĩ hòa di quý”, bằng ngược lại không nghe muốn dụng võ chúng tôi lại nhất sợ hay sao “Dưỡng binh thiên nhật, dụng tại nhất thời”, tại hạ tuy tài sơ sức yếu nhưng cũng quyết một phen sinh tử để đền ơn tri ngộ.

Mã Ngọc hướng về người môn khách đó vái dài một cái và nói:

- Hảo ý của Phùng huynh khiến tiểu đệ muôn phần cảm kích, nhưng đệ đã cho người dò thám kỹ lưỡng. Nếu Lỗ Đại Cương cùng tiểu đệ đương đầu đối địch để giải quyết mối ân oán này thì chưa chắc sự hơn thua. Nhưng họ Lỗ có mời nhiều cao thủ như Huỳnh Thục chân nhân Vạn Vân Hùng trưởng lão đến trợ giúp. Với các bậc tiền bối lão sư đó, nếu chúng ta đương đầu nào khác gì đem trứng chọi với đá.

- Vả lại thánh hiền đã có câu: “Biết mình, biết người, trăm trận trăm thắng.” Nay ta đã biết rõ địch nhân quá lợi hại mà còn liều mạng chẳng hóa ra uổng lắm sao. Nếu chư liệt vị có lòng thương xót cho họ Mã chúng tôi, kính mong liệt vị hãy đưa gia mẫu và bào đệ về Liêu Đông, Quảng Minh Phủ để lánh họa diệt vong này. Như thế tiểu đệ có chết cũng ngậm cười nơi chín suối.

Khi ấy có một trang hảo hán trong đám môn khách đứng lên rút kiếm chém vỡ đôi viên gạch nói lớn:

- Ân oán phải phân minh. Các vị tiền bối võ lâm không chịu tìm hiểu rõ nguyên nhân mà ỷ thế hiếp cô, ngu hạ cũng quyết liều mình cùng Mã huynh đồng sinh, đồng tử.

Tất cả các môn khách đều quyết đồng tâm ở lại, thề quyết một lòng cùng sống chết bảo vệ Mã gia trang.

Mã Ngọc xiết bao cảm động, đứng lên hướng về các môn khách xá dài một cái rồi cung kính nói:

- Họ Mã chúng tôi nhờ phúc ảm tử tông cho nên được liệt vị có lòng quá yêu như thế, tiểu đệ không biết có lời gì để nói hết sự biết ơn của tiểu đệ, chỉ xin khắc cốt ghi tâm, kiếp này không trả được thì nguyện kiếp sau kết cỏ ngậm vành để báo đáp ơn sâu.

Vương Trùng Dương nằm phục trên nóc sảnh nghe rõ đầu đuôi câu chuyện, chẳng xót câu nào thì nghĩ thầm:

- Kể ra tình cảnh của Mã Ngọc cũng đáng thương, y cũng là một người quang minh chính đại, có khí tiết anh hùng và các môn khách cũng là những trang hảo hán một lòng chuộng nghĩa, không phải những phường vá áo túi cơm, khi vui thì vỗ tay vào Ta không biết thì thôi, nay đã biết lẽ nào ta lại để cho những tay hào kiệt chết uổng vì một mối thù không đáng này.

Vừa nghĩ tới đây bỗng họ Vương nghe một tiếng động thật nhẹ, Trùng Dương liền chú ý nơi phát ra tiếng động đó. Chàng thấy hai bóng đen vận y phục dạ hành đang nằm phục ở một bên góc sảnh nhìn xuống dưới như có vẻ đang dò thám. Vương Trùng Dương tức thì vùng dậy, dùng thuật khinh công nhảy vọt tới nơi nhẹ nhàng như lá rụng.

Hai bóng đen vẫn nằm sát trên nóc sảnh, không hề biết họ Vương đã tới sau lưng.

Chàng thấy hai bảo đao của hai tên đang dắt sau lưng liền nghĩ ra ý định thử xem tài năng của hai người đó tới đâu liền dùng thế “Chim Ưng Cướp Mồi”, nhanh như chớp bay vọt qua hai tên đại đao nọ chớp lấy hai thanh đao mang đi. Hai bóng đen thấy động đậy ở sau lưng vội đưa tay ra sau, cả hai cùng giật mình đánh thót, vì cả hai cây đao đã không cánh mà bay đi đâu mất. Một bóng đen khẽ nói nhỏ:

- Hoắc lão nhị! Huynh có thấy lưỡi đao của đệ không?

Người họ Hoắc đáp:

- Đào lão tứ! Cây đao của đệ cũng mất luôn rồi! Vừa rồi đệ thấy có một bóng đen thoáng qua. Có lẽ có tay cao thủ nào trêu ghẹo đây.

Hai người này đều là đệ tử của Diêm San phái, đồ đệ của Huỳnh Thục chân nhân. Một người tên là Hoắc Thành biệt hiệu là Địa Ngục Quỷ, còn một người tên là Đào Lượng hõn danh là Địa Đầu Quỷ, trên chốn giang hồ thường gọi là Diên Nam song quỷ. Hai người đều hoạt động tại vùng Di Sơn Miêu Động, gây ra rất nhiều tội ác. Bọn chúng lén lút làm việc và hết sức kín nhem không cho sư phụ biết.

Khi được Lỗ Đại Cương mời đến trợ giúp, Diên Nam song quỷ tức tốc tới ngay Yên Kinh trước cả sư phụ nửa ngày. Tới nơi, Hoắc Thành và Đào Lượng nói với Lỗ Đại Cương đi tới Mã gia trang dò xét nhưng trong thâm tâm của chúng là sẽ thừa cơ hội đến lấy trộm ít tài vật nữa.

Nhưng chưa kịp ra tay đã bị Vương Trùng Dương dùng tuyệt kỹ công phu lấy mất cả hai cây bảo đao. Họ Đào nổi giận không kịp suy nghĩ, nói lớn:

- Tên tiểu tử nào khôn kiếp, làm việc lén lút đê hèn. Có giỏi thì hãy ra mặt cùng ta tỉ thí cho rõ tài cao thấp.

Đào Lượng thét vừa dứt lời, có tiếng cười ha hả ở tít đằng xa đầu sánh vang lại. Hoắc Thành và Đào Lượng còn đang ngỡ ngác, định thần nhìn kỹ, bỗng thấy một bóng bay vọt qua nhanh như chớp. Nghe đánh “bốp” một cái, họ Đào đã bị một cái tát vào miệng ù tai, hoa mắt. Họ Đào càng thêm tức giận quát to:

- Quân hèn nhát...

Chưa nói dứt lời, cả hai người bỗng thấy toàn thân tê buốt, không còn cự quậy gì được nữa. Cả hai người đã bị một người mặc áo vàng nhắc bổng cả lên. Ở dưới khách sảnh, Mã Ngọc và các môn khách thấy có tiếng nói ồn ào thì chạy ủa cả ra sân ngược nhìn lên nóc sảnh. Thấy một người mặc áo vàng, hai tay xách bổng hai người ở trên nóc nhà ném xuống:

- Đây là hai tên của họ Lỗ tới dò thám.

Hai người rơi xuống nằm thẳng, không cự quậy gì được. Mã Ngọc thấy tình hình như vậy biết ngay hai người đã bị điểm huyết, lúc nhìn lên nóc sảnh không thấy người áo vàng đâu nữa.

Chàng hướng lên trên không nói lớn:

- Vị cao thủ nào có lòng giúp tiểu sinh, kính xin xuất diện để chúng tôi được chiêm ngưỡng oai danh.

Ở đằng xa có tiếng vang lại:

- Việc của Mã công tử, tại hạ đã biết được phần nào, xin hẹn ba ngày sau sẽ tái ngộ.

Tiếng nói vừa dứt thì thấy có một bóng vàng vút đi nhanh như chớp ra khỏi Mã gia trang.

Mã Ngọc liền sai gia nhân khiêng Hoắc Thành và Đào Lượng vào trong sảnh rồi quát hỏi:

- Hai người tên họ là gì? Đêm hôm khuya khoắt dùng lối trèo tường khoét vách, phải chăng là bọn đạo tặc, trộm cướp? Nói mau! Nếu không ta sẽ giải tới cửa quan ắt không còn danh dự.

Hoắc Thành cười gằn nói:

- Mã Ngọc! Ta tên là Hoắc Thành biệt hiệu là Địa Ngục Quý, còn đây là Đào Lượng hõn danh là Địa Đầu Quý, được lệnh của Lỗ đại ca đến đây cho người biết ba ngày nữa chúng ta sẽ tới đây báo oán.

Mã Ngọc cười khanh khách nói:

- Té ra hai người là “Điền Nam song quý”, đồ đệ của Huỳnh Thục chân nhân, với họ Mã không thù không oán. Nếu muốn nói gì thì cứ đường đường chính chính tới đây, tại hạ sẵn sàng rộng cửa đón nghênh. Hà tất phải trèo tường khoét vách để đến nỗi phải mang nhục vào thân.

- Chúng tôi thật là tài xơ không biết cách giải huyết, xin trả lại cho họ Lỗ định liệu

Hoắc, Đào cả thẹn nhưng chẳng biết nói sao, vì đã bị Vương Trùng Dương điểm huyết chỉ nói được chứ không hề cựa gờ gì được. Biết rằng họ Mã chỉ cố tâm làm nhục đành giương mắt căm hờn nhìn họ Mã mà thối Mã Ngọc gọi một gia nhân đến dặn:

- Tiểu Thắng! Người lập tức đi thuê một cái xe ngựa đưa hai vị hảo hán này về Chính Dương môn, Thí Gia lão điếm.

Tên gia nhân đó chấp tay lễ phép nói:

- Thưa công tử! Đêm đã khuya rồi giờ này làm gì có xe ngựa nữa

Khứu Phùng Xuân, một vị môn khách nói lớn:

- Mã huynh! Tiểu đệ xin có ý kiến. Ta hãy tìm hai cái bao gai cho họ vào đây và khiêng họ đi trả là xong chuyện.

Mọi người đều vỗ tay khen Khứu Phùng Xuân là cao kiến. Mã Ngọc đành phải nghe theo, bảo gia nhân tìm hai cái bao bố lớn. Bọn gia nhân vào lấy mấy cái bao đựng than mang ra Khứu Phùng Xuân lại cười ha hả:

- Hai vị đến đây thật không đúng giờ tốt, vì trời quá khuya không có xa mã đưa hai vị về, xin hai vị cảm phiền ráng chui vào bao gai cho tiện chúng tôi khiêng vác.

Nói xong, họ Khứu nhắc bổng hai người cho vào bao gai, mặt người nào người nấy đen sì. Lúc đó Điền Nam song quý mang thêm hai chũr dạ xoa làm cho tất cả mọi người bung miệng cười sằng sặc.

Hết sức tức giận nhưng vì bị điểm huyết nên không thể cự quấy được, Hoắc Thành và Đào Lượng đành nghiêng răng cam chịu, tự mình gây họa chẳng còn oán trách chi ai

Còn Vương Trùng Dương sau khi điểm huyết bắt sống hai tên Hoắc, Đào giao cho họ Mã, chàng dùng thuật phi hành quay về Thi Gia lão điểm, lên về phòng ngũ luôn một mạch tới sáng.

Sáng hôm sau vừa thức dậy, chàng nghe bên phòng bọn họ Lỗ có tiếng nói ồn ào huyền não Trùng Dương chú ý lắng tai, nghe tiếng nói oang oang của Lỗ Đại Cương:

- Tức chết đi được! Chúng ta chưa trả được thù mà đã bị nhục nhã. Đêm qua Hoắc, Đào lưỡng đệ đến Mã gia trang thám sát bị họ điểm huyết, nhét vào bao bố đựng than đem trả. Theo như lời Hoắc đệ nói thì phải là một tay cao thủ, võ công trác tuyệt mới có bản lĩnh cao siêu như vậy. Nếu quả bọn chúng có cao nhân yểm trợ, bọn ta cũng khó lòng báo thù xưa

Trong bọn họ Lỗ có người lên tiếng:

- Lỗ đại ca nói phải lắm. Nói về võ công của Hoắc, Đào song hiệp cũng đâu phải tầm thường mà bị hạ một cách thần diệu như thế, kẻ ấy phải bản lĩnh ghê gớm lắm. Nếu đôi phương có được vài ba người bản lĩnh như thế, chắc ta phải gặp nhiều sự khó khăn.

Lúc đó mỗi người bàn một câu làm cho huyền não cả lên. Đột nhiên có người nói lớn:

- May quá Huỳnh Thục đạo trưởng và Vạn Vân Hùng đại sư đã đến kia rồi

Bây giờ tiếng ồn ào mới tạm chấm dứt. Nhiều người vội vàng ra đón hai vị lão sư.

Vương Trùng Dương nghe bọn Lỗ Đại Cương nói đến Huỳnh Thục đạo trưởng thì sức nhớ tới Thanh Hư chân nhân truyền thụ võ nghệ cho chàng đã từng nói qua các môn võ thuật của từng môn phái trong thiên hạ như: Thiếu Lâm tự lấy quyền làm chủ, Trường Bạch phái chuyên về đao pháp, còn kiếm thuật thì chia làm bốn phái lớn: Võ Đang, Côn Luân, Điểm Sơn và Thiên Sơn.

Một trăm năm gần đây đã có nhiều nhân tài xuất sắc, Huỳnh Thục chân nhân là Chưởng môn của phái Điem Sơn, lại là một kiếm sư có tài, vang danh trong thiên hạ chấn động Nam Cương một cõi Còn Vạn Vân Hùng đại sư là môn đồ của phái Côn Luân, một danh tài kiếm thuật.

Trùng Dương vừa có ý muốn sang làm quen để dò thử, bỗng sực nhớ tới qua đã có gặp mặt với Diên Nam song quý, nếu họ nhận được thì rất phiền nên chàng không sang nữa

Chàng quay trở về phòng và ngồi lắng tai nghe họ nói chuyện nữa Một lát sau hình như họ đã mời Huỳnh Thục chân nhân và Vạn Vân Hùng đại sư vào phòng riêng và họ Lỗ đang mang câu chuyện của Hoắc, Đào hai người sang dò thám Mã gia trang bị nhục thuật lại cho hai vị lão sư nghe

Câu nói vừa dứt bỗng nghe “Bốp bốp” liền mấy tiếng. Vương Trùng Dương thầm nghĩ: “Chắc là Diên Nam song quý bị Huỳnh Thục chân nhân xử phạt nên hai người luôn miệng xin tha tội”. Sau đó tiếng Huỳnh Thục chân nhân quát lớn:

- Thật là uổng công ta dạy bảo Thường ngày các ngươi không chịu chuyên cần luyện tập để đến nỗi phải mang nhục, phi danh cả môn phái Nếu giang hồ nghe được câu chuyện hôm nay thì còn mặt mũi nhìn ai nữa

Tiếng Huỳnh Thục chân nhân vừa dứt lời lại nghe có tiếng ồn ào nổi lên, lại nghe có nhiều tiếng khuyên giải Chân nhân bớt giận.

Huỳnh Thục chân nhân quát lớn:

- Hai tên súc sanh hãy ra khỏi phòng, đừng đứng đây làm bẩn mắt ta

Trùng Dương tuy không trông thấy nhưng hai tai chàng nghe thật rõ, không sót một câu nào thì trong bụng nghĩ thầm: “Huỳnh Thục chân nhân tính hãy còn nóng nảy tức là chưa tu dưỡng được tâm tính, kiếm thuật ắt chưa tới bậc cao siêu”.

Chàng nghĩ tới đó trong bụng không lấy làm lo lắng lắm, nên yên tâm tĩnh tọa không cần nghe nữa

Quang âm thâm thoát, chẳng mấy chốc đã qua ba ngày Đến sáng ngày thứ tư, bọn Lỗ Đại Cương tất cả sang Mã gia trang để báo thù.

Mã Ngọc chuẩn bị sẵn sàng, gia quyến chàng đã cho dời về Liêu Đông, Mã gia trang chỉ còn lại một số môn khách và một ít gia nhân cường tráng. Khi bọn Lỗ Đại Cương tới nơi thì Mã Ngọc và Khứu Phùng Xuân ra tận cửa trang đón tiếp rất trọng thể. Mã Ngọc vái chào tất cả mọi người và nói:

- Được biết liệt vị giáng lâm nên chúng tôi ra nghênh tiếp. Xin kính thỉnh chư liệt vị nhập trang.

Lỗ Đại Cương và cả bọn trong lòng tuy hết sức căm giận, nhưng thấy Mã Ngọc dùng lễ tiếp đón thì cũng vội vàng chấp tay thi lễ.

Lỗ Đại Cương lạnh lùng nói:

- Mã công tử! Việc hận thù mười hai năm về trước, hôm nay đệ tới đây để thanh toán món nợ máu đó.

Mã Ngọc vui vẻ trả lời:

- Việc đâu còn có đó. Chẳng mấy khi liệt vị tới đây, xin quá bộ vào trong tệ trang dùng chén rượu nhạt.

Họ Lỗ cười nhạt một tiếng và nói:

- Chúng ta đến đây đâu phải để ăn uống. Trong Mã gia trang có tất cả bao nhiêu người hãy gọi hết ra đây cùng chúng ta một trận thư hùng, để giải cho xong mối phụ thù.

Đứng kế bên Lỗ Đại Cương là Đại Đầu Quỷ. Đào Lượng hận vì mấy hôm trước bị họ Mã làm nhục nên bất ngờ phóng ra một cây “Táng Môn đinh” dài chừng năm tấc, nhằm thẳng mặt Mã Ngọc phóng tới

Họ Mã mắt sáng như sao, vừa thấy một đạo bạch quang sáng lòa thì biết ngay là có ám khí. Chàng không hề bối rối, dùng hai ngón tay trở và giữa giờ lên kẹp chặt ngay lấy cây “Táng Môn đinh” của Đào Lượng và cất tiếng cười khanh khách:

- Làm chi cái trò khi này! Nếu muốn tỉ thí với nhau phải quang minh chính đại, sao lại ám muội như thế!

Đào Lượng cả thẹn đỏ rần cả mặt, chẳng biết nói thế nào. Vạn Vân Hùng đại sư bèn tiến lên nói lớn:

- Mã trang chủ đã có lòng hiếu khách như vậy, ta hãy vào bên trong rồi hẳn hay

Mọi người đều răm rắp nghe theo Mã Ngọc đi trước hướng dẫn tất cả mọi người vào trong khách sảnh.

Một tiệc rượu bày ra sẵn sàng. Tất cả các môn khách của họ Mã đều đứng lên cúi chào, bên Lỗ Đại Cương cũng vội vàng đáp lễ. Hai bên phân chủ khách.

Ngồi trên là Huỳnh Thục chân nhân Chương môn phái Điểm Sơn, Côn Luân phái là Vạn Vân Hùng đại sư, Võ Đang phái là Võ Kiệt Uyên. Ở bàn dưới là thanh niên hôm trước nói với Vương Trùng Dương nhường phòng, tên là Từ Diện Hồ Mẫn Sĩ Phối, còn Điền Nam song quý và một số người nữa ngồi bàn dài ở một bên.

Bên này thì Mã Ngọc, Khứu Phùng Xuân cùng tất cả môn khách cũng ngồi dài thù tiếp. Lỗ Đại Cương lại cất tiếng nói lớn:

- Này Mã Ngọc! Rượu của mi không có thuốc độc đấy chứ?

Mã Ngọc cất tiếng cười ha hả đáp:

- Lỗ huynh chớ có nghi ngại Họ Mã tôi đường đường là một đấng nam nhi đầu đội trời, chân đạp đất, đâu có vì một mối thù vô cớ, Lỗ huynh quyết câu nệ phải trả thù cho lão bá thì đệ sẽ đàng hoàng thừa tiếp, chớ lý đầu lại đi làm trò hèn nhát, để lại tiếng xấu cho ngàn sau

Nói xong chàng bảo gia nhân hãy đem rượu tới rồi rót mỗi bên một chén bằng nhau Đoàn Mã Ngọc tự nâng chén lên và nói:

- Không mấy khi được các vị lão sư và chư liệt vị anh hùng có lòng chiếu cố tề trang, xin hãy dùng chén rượu nhạt để chứng nhận lòng trung thành của chúng tôi

Nói xong, Mã Ngọc nâng chén uống liên tiếp luôn ba chén rượu đầy

Tất cả các môn khách của Mã Ngọc cũng nâng chén lên uống cạn. Bọn Lỗ Đại Cương thấy tình hình như thế cũng không câu nệ và nghi ngờ gì nữa, cũng đều nâng chén luôn, riêng chỉ có Điền Nam song quý vì đã bị Mã gia trang làm nhục hôm trước nên mặt còn hầm hầm chỉ muốn gây sự. Khứ Phùng Xuân thấy thế không nhịn được bèn cất tiếng cười sảng sặc nói lớn:

- Hai vị anh hùng! Mấy hôm trước giá lâm, vì trời quá tối nên không có gì chiêu đãi lại vô tình không hỏi rõ tên họ, hôm nay lại được thừa tiếp hai vị, thật là vạn hạnh. Vạn hạnh!

Đào Lượng thấy Khứ Phùng Xuân nói như thế liền chăm chú nhìn xem, bỗng nhớ ngay ra người hôm trước đã đề nghị với Mã Ngọc cho mình vào bao bố đem về Thí Gia lão điểm, thì thốt nhiên nổi giận liền đứng phắt ngay dậy dùng luôn thế “Kim Báo Thám Trảo” nhảy vọt tới múa quyền nhắm ngay ngực họ Khứ tung ra một đám rất mãnh liệt.

Khứ Phùng Xuân vẫn cười ha hả chẳng chút bối rối, dùng tay mặt chém ngay vào mạch môn của Đào Lượng nhanh như chớp. Đại Đầu Quỷ thấy tê buốt như muốn gãy rời, từ từ buông tay xuống. Huỳnh Thục chân nhân thấy Khứ Phùng Xuân sử dụng chiêu “Cầm Na Sơ Cốt” của phái Võ Đang thật là tài tình thì giật mình.

Trong khi ấy, Địa Ngục Quỷ thấy sư đệ mình bị đối phương hạ nhục liền quát lên một tiếng lớn, dợm người muốn nhảy tới tiếp ứng, bỗng thấy cổ áo bị người nắm lấy kéo lại khiến suýt nữa bị té nhào xuống thì thất kinh, ngoảnh lại thấy thầy mình là Huỳnh Thục chân nhân quát lớn:

- Ngồi im! Ngươi còn muốn ta bị mất mặt nữa sao

Bị sư phụ quở mắng, Hoắc Thành không còn dám cựa cựa nữa đành ngồi phệt xuống ghế, mắt nhìn Khứ Phùng Xuân với tất cả mọi sự căm hờn.

Huỳnh Thục chân nhân vẫy tay gọi Đào Lượng lại dùng tay xoa bóp lại mạch gân cho họ Đào rồi nhìn Khứ Phùng Xuân, hỏi:

- Thí chủ bản lĩnh thật cao cường. Chẳng hay thí chủ tên họ là gì? Môn đồ của môn phái nào

Phùng Xuân vội vàng lễ phép nói:

- Tại hạ họ Khứu tên là Phùng Xuân, người xứ Sơn Tây, huyện Long Môn. Đạo trưởng...

Chàng chưa nói dứt lời, thốt nhiên thấy Huỳnh Thục chân nhân đưa tay trái nhắm vào bả vai mình phóng ra một chưởng. Giật mình, Phùng Xuân tung mình định nhảy vọt ra sau tránh thoát nhưng chiếc ghế chàng ngồi đã bị chưởng phong đánh tan làm nhiều mảnh. Đó là Huỳnh Thục chân nhân đã dùng “Hỗn Nguyên chưởng” rất ư là lợi hại, nếu Phùng Xuân không lanh lẹ tránh kịp thì còn gì là tánh mạng.

Huỳnh Thục chân nhân thấy đánh hụt thì vô cùng tức giận, muốn dùng luôn tay kia đánh ra luôn một chưởng nữa, bỗng nghe trên mái nhà có tiếng quát:

- Hãy khoan!

Tiếng quát rất lớn khiến mọi người váng tai choáng óc thì cũng đủ hiểu công lực của người này rất cao siêu. Từ trên nóc sảnh có một bóng vàng nhảy xuống nhằm ngay giữa bàn tiệc, người đó chính là Vương Trùng Dương.

Chàng đã tới Mã gia trang từ sáng sớm nhưng không muốn ra mặt nên phi thân lên nóc sảnh ẩn mình, chờ đến lúc cần mới ra tay. Khi thấy Mã Ngọc tay không tiếp ám khí và Khứu Phùng Xuân chớp nhoáng hạ Đào Lượng, đã tỏ ra những tay có võ công căn bản tuy rằng tuổi còn thiếu niên, nên Vương Trùng Dương cũng có lòng mến tài.

Nay lại thấy Huỳnh Thục chân nhân dùng Hỗn Nguyên chưởng thì sợ họ Khứu không phải là đối thủ của Huỳnh Thục chân nhân nên vội vàng quát lớn để cho Huỳnh Thục chân nhân dừng tay lại.

Mọi người nhìn thấy Vương Trùng Dương từ trên cao nhảy xuống lại nhằm ngay giữa bàn tiệc thì chắc chắn sẽ làm đổ hết tất cả thức ăn trên bàn. Nhưng lạ lùng thay, thân hình chàng vừa rơi xuống mép bàn thì lại bật ngay xuống nhẹ nhàng còn hơn chiếc lá rụng, không hề phát ra một tiếng động nhỏ. Thuật khinh công của Vương Trùng Dương thật là oai chấn toàn trường, làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Trùng Dương chấp tay thi lễ với Huỳnh Thục chân nhân rồi nói:

- Bấy lâu nay vẫn thường ngưỡng mộ Oai danh của Đỉnh Sơn Huỳnh Thục đạo trưởng, nay mới được diện kiến thì thật là vạn hạnh. Chủ nhân có lòng khoáng đãi mà thức ăn vẫn chưa khuyết mà đã làm gãy bàn ghế thì thật là không nên.

Huỳnh Thục chân nhân thấy lời của chàng vừa lễ độ vừa ngạo mạn thì cả giận quát lớn:

- Tiểu tử tên họ là gì? Sao dám tới đây khua môi múa mép.

Mã Ngọc và Khứ Phùng Xuân nhận ngay ra được tiếng nói của Vương Trùng Dương, nghĩ thâm trong bụng: “Chính vị này hôm trước đã hạ Điền Nam song quý trong nháy mắt, võ công trác tuyệt, nay tới đây trợ giúp là phước lớn cho bọn mình.” Vương Trùng Dương thấy Huỳnh Thục chân nhân có vẻ nạt nộ như vậy thì cười thâm trong bụng, ung dung trả lời:

- Đạo trưởng muốn biết tên của tại hạ lắm sao Văn bối họ Mao tự là Minh Sĩ.

Huỳnh Thục chân nhân quát lớn:

- Sao lại là Mao Minh Sĩ?

Tiểu Mạnh Thường Mã Ngọc, Khứ Phùng Xuân và các môn khách đều bung miệng cười ồ lên.

Huỳnh Thục chân nhân lại càng căm giận Vương Trùng Dương vì cố ý trêu ghẹo Thật ra chữ Mao Minh Sĩ chỉ là đồng âm với Vô Danh Thị mà thôi, nên Chân nhân quát lớn:

- Tiểu tử thật là hỗn xược, dám chọc ghẹo bản đạo Hầy ra khỏi đây cùng ta giao đấu ba trăm hiệp rồi hầy ngồi xuống uống rượu

Vương Trùng Dương lại cười khanh khách nói:

- Đánh xong ba trăm hiệp thì rượu đã hết hơi, thức ăn sẽ nguội lạnh hết. Tại hạ đã đến đây lẽ nào lại trốn chạy hay sao Thôi kính mời các vị lão sư, hầy vui vẻ một bữa no say rồi sẽ liệu

Nói xong Trùng Dương bước tới bàn tiệc. Tiểu Mạnh Thường thấy phúc tinh của mình đã tới thì lập tức đứng dậy nhường chỗ ngồi

Vương Trùng Dương chẳng chút khách khí, ung dung ngồi xuống cầm đũa chén ăn ngay Huỳnh Thục chân nhân đành phải nén cơn tức giận ngồi về chỗ của mình.

Lỗ Đại Cương thấy thế cũng nói:

- Mã trang chủ đã có lòng thết khách, chúng ta cũng nên ăn uống no say rồi sẽ tính chuyện sau

Tất cả mọi người cùng nâng ly và cầm chén đũa lên ăn uống. Chỉ một loáng bàn tiệc đã nhẵn nhụi Lúc đó, Lỗ Đại Cương mới đứng lên nói:

- Cảm ơn Mã huynh đã có lòng thết đãi Bây giờ xin cho đệ nói tới mối thù mười hai năm về trước.

Mã Ngọc cũng đứng lên hướng về phía Huỳnh Thục chân nhân và Vạn Vân Hùng đại sư, nói:

- Nhân dịp hôm nay có mặt các vị tiền bối lão sư và chư liệt vị, ngu hạ cũng có mấy lời minh biện, kính xin ý kiến cao minh của các tiền bối và liệt vị thông

cảm và chỉ giáo cho Nguyên trước đây thân phụ và lệnh tôn của Lỗ đại ca đây là đồng môn, chuyện chẳng may xảy ra chỉ vì một phút hiểu lầm mà sinh ra cố sự.

Tiểu Mạnh Thường Mã Ngọc liền đem hết đầu đuôi câu chuyện thuật lại cho mọi người nghe

Thuật xong nói tiếp:

- Việc này đã dĩ lỡ rồi, thân phụ của ngu hạ nay đã cưới hạt qui tiên. Người chết không sao sống lại được nữa Ngu hạ xin đề nghị với Lỗ đại ca là dâng lên một số tiền để xây đắp phần mộ của Lỗ bá phụ và lập một nơi thờ phụng, hàng năm tứ tuần bát tiết, tế lễ phụng thờ để xóa bỏ mối thù xưa Kính mong được sự chấp thuận của Lỗ đại ca để oán thù cởi bỏ và hai họ Lỗ, Mã được kết giao lại như xưa

Lỗ Đại Cương sầm nét mặt ngay lại:

- Thù cha không báo sao được gọi là anh hùng, huống chi ta đã có lời nguyện máu phải trả bằng máu Thôi ngươi chớ khá nhiều lời, đời cha làm thì đời con phải chịu Ngươi hãy sửa soạn mà nhận lấy cái chết cũng giống như trước kia cha ta đã chết thảm vì tay của cha ngươi

Mã Ngọc vẫn điềm nhiên nói:

- Đệ đã nói hết lời rồi mà Lỗ đại ca vẫn còn cố chấp. Nếu Lỗ đại ca cậy vào có bản lĩnh cao cường mà cố đưa tiểu đệ vào tuyệt lộ thì dù cho đệ bản lĩnh có kém cõi tới đâu cũng xin thừa tiếp vài hiệp, dù có bỏ mạng cũng không ân hận.

Nhưng chẳng hay ý Lỗ đại ca muốn thanh toán bằng cách nào

Lỗ Đại Cương quát lớn:

- Mối thù này chỉ có hai ta, vậy ta và ngươi giao đấu, cấm không cho ai được giúp đỡ. Ai giỏi thì sống, người nào đỡ thì chết không còn ai oán hận ai nữa

Vương Trùng Dương cất tiếng cười ha hả:

- Chàng họ Mã đưa ra ý kiến thật là chí lý, oán thù nên giải không nên kết. Huống chi Lỗ bá phụ đã có một tội lớn là đã a dua với giặc, chết là đáng lắm, cũng chẳng oan uổng cái nỗi gì.

- Nay Mã bá phụ cũng chẳng còn, Lỗ huynh cứ giữ khăng khăng mối thù vô lý ấy lại đòi quyết đấu mà chẳng liệu sức mình. Ngươi có mang theo quan tài để chôn cất chưa Thật là chết uổng! Tiếc lắm thay!

Lỗ Đại Cương cả giận, quắc mắt nhìn họ Vương như muốn ăn tươi, nuốt sống. Nhưng khi thấy chàng vừa biểu diễn tuyệt kỹ công phu thì cũng không dám coi thường, chỉ nhìn Mã Ngọc rồi nói:

- Mi đã sửa soạn xong chưa

Mã Ngọc ý vẫn không muốn xảy ra cuộc giao đấu nên vẫn cố phân giải:

- Lỗ đại ca xin nghĩ kỹ lại, chấp nhận lời yêu cầu của đệ đi; chúng ta xóa bỏ mối thù đó đi...

- Không lẽ họ Mã lại hèn nhất, tham sống sợ chết đến thế sao

Thấy giọng nói quá ư là khinh miệt của Lỗ Đại Cương, Tiểu Mạnh Thường cũng nổi giận đáp:

- Nếu Lỗ huynh nhất định thì đệ cũng xin nghinh tiếp. Chẳng hay ta dùng quyền thuật hay binh khí?

Lỗ Đại Cương đã là môn đồ của Thiếu Lâm, quyền cước đã nổi danh trong thiên hạ, nên vội trả lời:

- Trước hết ta hãy dùng quyền cước đã!

Nói xong, Lỗ Đại Cương cởi phất áo ngoài vắt lên thành ghế. Mã Ngọc cũng vội cởi áo ngoài ra và nói:

- Ở đây chật hẹp không tiện làm chỗ giao đấu Xin mời ra ngoài huê viên rộng rãi hơn.

Nói xong Mã Ngọc rảo bước đi trước dẫn đường. Tất cả các môn khách cũng kéo hết ra ngoài huê viên.

Ra tới nơi, họ Mã thủ thế rồi nói:

- Xin mời!

Lỗ Đại Cương chẳng nói chẳng rằng nhảy xổ tới, vung hai tay phát ra tiếng gió “vù vù”, một lúc xuất luôn hai chiêu “Mãnh Hồ Xuất Lâm” và “Ngọa Hồ Mãn Nguyệt” đánh luôn hai ngọn quyền, đồng thời chân đá vút vào trung hạ tam lộ của Mã Ngọc.

Tiểu Mạnh Thường thấy Lỗ Đại Cương mới ra tay mà đã dùng toàn những chiêu ác độc, liền sử dụng thế “Hồ Chiến Quyền”, một trong những bài quyền tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Thần Quyền thì biết đối phương ở Thiếu Lâm hơn mười năm, luyện tập về ngoại công. Quyền pháp của họ Lỗ mười phần lợi hại nên chẳng dám coi thường, vội nhún mình nhảy vọt lên tránh hai thế quyền đó.

Chân vừa rơi xuống đất, Mã Ngọc tọa thấp người xuống hú lên một tiếng sử dụng luôn bài “Mãn Thiên Hoa Vũ quyền pháp”. Nói về Mãn Thiên Hoa Vũ là tên của một thế sử dụng ám khí thí dụ như bắn Mai Hoa trâm hay Kim Tiền tiêu, một lúc có thể bắn ra sáu, bảy cây Mai Hoa trâm hoặc bảy, tám Kim Tiền tiêu liên tiếp như mưa bay, gió thổi nên mới gọi là Mãn Thiên Hoa Vũ.

Tiểu Mạnh Thường Mã Ngọc luyện tập quyền pháp của Trường Bạch Phái, bộ quyền này là một môn tuyệt kỹ. Người của họ Mã quay như chong chóng, hai tay nhanh như thoi đưa liên tiếp đánh ra bảy, tám quyền.

Người ta chỉ có hai tay nhưng quyền pháp của họ Mã đánh ra vùn vụt nhanh như chớp hình như có tám tay Lỗ Đại Cương chưa từng được thấy quyền pháp

nào lạ như thế, họ Lỗ vội vung tay lên hoa quyền chống đỡ, nhưng người ta nghe hai tiếng “Bịch bịch”, họ Lỗ đã bị đánh trúng hai quyền nơi lưng.

Song quyền của họ Mã vừa đánh trúng xong thì chàng nhảy vọt ra ngoài nói:

- Lỗ đại ca! Tiểu đệ xin chịu thua rồi!

Lỗ Đại Cương thốt nhiên hổ thẹn, tự nghĩ quyền pháp của họ Mã cao hơn mình một bậc, nhưng lẽ nào lại chịu thua Lỗ Đại Cương mặt hầm hầm chạy về phía các bạn hữu lấy một thanh đao ra và quát lớn:

- Mã Ngọc! Trận đấu này chỉ có thể có một người sống mà thôi! Ngươi hãy lấy binh khí ra đi!

Mã Ngọc tức thì thối lui một bộ, gia nhân đã mang tới một cây đao Lỗ Đại Cương chẳng nói chẳng rằng vung tít cây đao thành một đạo bạch quang sáng lòa, dùng luôn thế “Thần Long Phơi Giáp” nhằm ngay đỉnh đầu Mã Ngọc chém xuống một nhát thật mạnh.

Mã Ngọc nghiêng mình né tránh, vội múa tít ngọn đao dùng thế “Đảo Sa Kim Tiên” chém phạt ngang Lỗ Đại Cương một nhát, đà đao đi quá nhanh chỉ thấy đánh vút một cái!

Họ Lỗ thất kinh nhảy lùi tới ba bộ để tránh, lưỡi đao chém hụt vào không khí nghe một tiếng “Vèo” kinh tâm sởn gáy. Họ Lỗ càng thêm căm giận vội đem bài “Thiếu Lâm Tam Nghĩa đao” ra sử dụng.

Mười hai năm khổ công luyện tập võ nghệ tại Thiếu Lâm với mục đích báo thù, họ Lỗ mang hết tài học bình sinh ra đối phó với kẻ địch. Đường đao của họ Lỗ thật là dũng mãnh, mỗi một mũi đao, đường đao chém đều hết sức nguy hiểm.

Lưỡi đao lúc đó như một con rắn bạc quấn chặt chung quanh Mã Ngọc đâm chém liên tiếp, sức mạnh phát ra mãnh liệt như một luồng gió lốc.

Tiểu Mạnh Thường Mã Ngọc cũng vội giở “Mã gia thần đao” của thân phụ truyền thụ. Thân hình chàng như một cái bánh xe quay tít, lưỡi báu đao tỏa ra một luồng bạch quang như một con rồng uốn khúc, vùn vụt khi cao, khi thấp như một con nhạn triển cánh vờn mọi Lưỡi đao công phải, té ra đâm bên trái. Thực thực, hư hư biến ảo khôn lường, đã áp đảo được “Tam Nghĩa đao” của Lỗ Đại Cương.

Lúc này khi đấu quyền với Mã Ngọc không được bao lâu thì đã sút kém, nên tức giận vô cùng chỉ muốn một đao chém chết ngay Mã Ngọc cho hả giận. Mỗi một nhát đao đâm hay chém, họ Lỗ đều dùng tận lực, chỉ muốn mau kết liễu trận đấu nên đã phạm vào qui luật của võ giới là tâm khí phù, tháo khí lực rất mau suy giảm.

Còn đao pháp của Mã Ngọc thuộc Trường Bạch phái đã nổi danh nơi chốn giang hồ, lại được Mã Thanh Hùng truyền dạy kỹ lưỡng. Bởi thế đao pháp của

Mã Ngọc hết sức tinh thông, chàng lại chẳng bao giờ khinh địch, thận trọng từ đường đao thế đỡ.

Một đằng là Lỗ Đại Cương hàm hừ gầm thét như thú dữ vờn mồi Còn một đằng cứ nhờn nhờn như con bướm lượn. Phút chốc hai người đã giao đấu hơn năm hiệp vẫn bất phân thắng bại

Lỗ Đại Cương thấy mãi mà không hạ được đối phương mà cũng hề chém trúng được mũi đao nào thì càng thêm uất hận. Họ Lỗ hét lên một tiếng thật lớn, vung đao dùng thế “Giáp Sơn Siêu Hải” nhằm giữa đỉnh đầu Mã Ngọc chém xuống một đao

Thân pháp Mã Ngọc nhanh nhẹn dị thường, chàng chỉ hơi nghiêng mình sang bên tay phải, đồng thời quay ngoắt mình lại chém ngược một đao Nhưng bản tâm họ Mã không muốn hạ độc thủ nên không dùng lưỡi đao mà chỉ dùng song đao đánh vào “Khúc Trì huyết” của họ Lỗ.

Lỗ Đại Cương thấy tay mình tê buốt không giữ nổi thanh đao, chỉ nghe đánh “Xoảng” một tiếng, thanh đao của họ Lỗ đã rơi xuống đất. Khứu Phùng Xuân thấy thế la lớn:

- Mã công tử đại thắng!

Lỗ Đại Cương thấy mình đầu quyền đã sút kém, nay dùng đến binh khí lại bị bại rõ ràng. Nhờ họ Mã nương tay không hạ sát thì tự nghĩ không báo được phụ thù, còn mặt mũi nào đứng trên vũ trụ nữa nên nhặt lấy thanh đao Mã Ngọc điềm nhiên thủ thế.

Lỗ Đại Cương thình lình nói lớn:

- Phụ thân ơi! Con cam bất hiếu! Không thể báo thù cho phụ thân được.

Vừa nói dứt lời, Lỗ Đại Cương quay ngược lưỡi đao đâm vào cổ tự vẫn. Từ Diện Hồ Mẫn Sĩ Phối ở ngoài nhanh mắt trông thấy vội tung mình nhẹ như chim én giạt phắt lưỡi đao, nhưng lưỡi đao đã chém sót vào cổ, máu chảy chan hòa

Mã Ngọc cũng không ngờ họ Lỗ tự vẫn nên phóng mình toan giạt lấy đao

Vạn Vân Hùng đại sư đã tung mình tới sau lưng Mã Ngọc quát lớn:

- Tiêu tử! Ngươi đừng giả nhân, giả nghĩa, có khác chi mèo khóc chuột. Hãy mau đỡ lấy chưởng pháp của ta

Vạn Vân Hùng đại sư còn có ngoại hiệu là “Truy Phong Thiết Chưởng”, thân hình nhanh như tên bắn, vừa nói dứt lời đã đánh ra một chưởng “Ngộ Cương Phạt Quế” nhắm bả vai Mã Ngọc đánh tới

Vạn Vân Hùng là một tay cao thủ của phái Côn Luân, ngoại công hết sức cao siêu, so với Lỗ Đại Cương thật là một trời một vực. Chưởng phong đánh ra mạnh mẽ vô cùng.

Mã Ngọc thất kinh vội nhảy sang bên trái tránh thoát, nhưng Vạn Vân Hùng đã tiếp theo luôn hai chưởng “Liên hoàn chưởng pháp”. Một là thế “Chân Sư Trảm Giao”, còn một thế là “Phùng Phụ Đẩu Hồ”. Một chưởng đánh từ dưới lên trên, một chưởng đánh từ phải sang trái, uy dũng vô cùng.

Mã Ngọc muốn tránh nhưng không thể nào kịp được. Chàng liều mạng vận hết khí lực công phu vào hai tay muốn dùng chiêu “Suy Song Vọng Nguyệt” để đỡ hai chưởng của đại sư.

Chàng bỗng thấy một bóng vàng bay tới nhanh như chớp thì Vạn Vân Hùng đã hét lên một tiếng cực lớn, thân hình lão đảo thối lui về phía bên trái ba bộ.

Mã Ngọc thất kinh, định thần nhìn kỹ thì thấy Vương Trùng Dương đứng chắn trước mặt mình tay còn cầm đôi dưa bạc.

Nguyên lúc Vạn Vân Hùng dùng chưởng tấn công, họ Mã biết tránh không kịp nên ráng dùng để đỡ như vậy nào có khác chi đem trứng chọi với đá. Nếu không chết thì hai tay sẽ gãy lìa Trùng Dương thấy tình hình như thế liền phóng mình tới dùng đôi dưa bạc, kẹp lấy tay trái của Vạn Vân Hùng kéo lại

Vạn Vân Hùng vì quyết hạ Mã Ngọc cho nên chưởng phong đánh ra dũng mãnh vô cùng, uy lực ghê gớm, bỗng bị họ Vương dùng dưa bạc kẹp chặt lấy tay trái lại cứu thoát Mã Ngọc khiến cho người của đại sư phải thối lui tới ba bước thì cả kinh vội vung tay trái lên để gỡ đôi dưa và toan dùng hữu quyền đánh tiếp.

Nhưng đôi dưa bạc đã rơi xuống đất còn Vương Trùng Dương đã kéo được Mã Ngọc đứng về phía sau lưng mình. Họ Vương mỉm cười và nói với Vạn Vân Hùng:

- Oan có đầu, nợ có chủ. Việc trả thù ngày hôm nay đều do họ Lỗ, Mã cùng nhau thanh toán, chớ họ Mã có oán thù gì với đại sư mà đại sư ra tay hạ độc thủ?

Vạn Vân Hùng quát lớn:

- Hôm nay chúng ta tới đây cũng vì họ Lỗ, ta quyết giúp y mà trả thù. Người là kẻ vô cang không nên dính dáng đến làm chi cho uổng mạng. Biết điều hãy đứng sang một bên, để ta giết chết tên tiêu tử họ Mã.

Trùng Dương cất tiếng cười ha hả nói:

- Đây là mối thù giữa hai họ Lỗ và Mã, không can chi đến bất cứ một ai. Tại hạ xin hỏi: Vậy chứ Lỗ Đại Cương hơn mười năm tập luyện võ nghệ tại Thiếu Lâm tự đã có bản lĩnh đánh ngã được mười tám vị La Hán, một nhân tại La Hán đường. Võ công đã cao siêu mà nay không hạ được Mã Ngọc âu cũng do số trời. Như vậy ta khuyên nên chấp nhận sự xin hòa của Mã Ngọc để giải kết oán thù, Lỗ Đại Cương, người nghĩ sao?

Lỗ Đại Cương hầm hầm quát lớn:

- Tuy ta không báo được thù nhưng đã có các vị sư bá, sư thúc cùng các vị sư huynh của ta quyết giúp đỡ ta lấy mạng của Mã Ngọc để trả thù cho thân phụ ta

Khứu Phùng Xuân cả giận cũng nhảy ra sân để quyết đấu nhưng Trùng Dương ngăn lại, lên tiếng:

- Người nói thế tức là người nhận chịu thua họ Mã nhưng còn muốn nhờ tất cả mọi người ý thế hiệp cô, như thế đâu thế gọi được là công bằng? Hơn nữa việc năm xưa Lỗ tiên bối cũng có một phần lỗi, chẳng những nhập đảng cường khấu làm điều phi nghĩa mà lại ý mình võ nghệ cao cường chống lại sư huynh, không nghĩ gì đến tình nghĩa nên mới chết thảm dưới tay của Mã anh hùng.

- Nay Mã anh hùng đã ra người thiên cổ, quả Mã Ngọc là kẻ vô can. Nếu cứ lấy câu cha làm thì con chịu thì đời đời, kiếp kiếp trả làm sao cho hết oán thù này Chi cho bằng theo lời của họ Mã dẹp bỏ oán thù cùng nhau kết lại mối tình giao hảo, chẳng hay lắm sao!

Vương Trùng Dương nói một hồi họ Lỗ cứng họng chẳng biết nói làm sao

Tất cả các môn khách của hai bên đều sầm sì bàn tán.

Huỳnh Thục chân nhân cười gằn, bước lại can thiệp nói:

- Đây là người chỉ nghe theo lời nói của Mã Ngọc kết tội cho Lỗ Kim Thụ. Người đã chết, dù cho họ Mã có bịa ra họ Lỗ cướp của, gian dâm, giết người hay là thêm mười đại tội nữa thì linh hồn của Lỗ Kim Thụ cũng không hiển hiện cãi lại cho được. Bọn người cố tình mang toàn những chuyện xấu xa đổ cho Lỗ Kim Thụ cốt ý làm sai lạc dư luận. Ta cũng có thể nói trước kia Mã Thanh Hùng vì tham tiền mà hạ sát sư đệ, người nghĩ sao

Câu nói của Huỳnh Thục chân nhân có vẻ muốn gây hấn. Người bên phe Lỗ Đại Cương nghe Vương Trùng Dương nói một hồi, đã thấy phe mình “Đạo Lý Thiết Thiên”, nay lại thấy Huỳnh Thục chân nhân nói như thế lại cho là đúng.

Vương Trùng Dương cất tiếng cười khanh khách và nói:

- Huỳnh Thục chân nhân lão sư nói rất đúng, người chết không có thể đối chứng. Nhưng mà Huỳnh đạo trưởng còn sống đây, chắc có thể đối chứng được rồi

- Hơn nữa cứ coi qua trận đấu lúc này, nếu Mã Ngọc không có lòng quân tử dùng sống đao thì họ Lỗ đâu còn gì tánh mạng.

Tất cả các môn khách của họ Mã nghe nói thế đều cười ầm lên.

Huỳnh Thục chân nhân là người học thức chẳng bao nhiêu, lúc đầu không hiểu nguyên nhân làm sao mà bọn môn khách của họ Mã cười ầm lên như vậy, đến lúc nghĩ kỹ lại thì nổi giận ùng ùng rút ngay cây Tùng Vân kiếm sau lưng nhắm Vương Trùng Dương đâm luôn một nhát.

Nguyên về các tỉnh Tây nam, có một số đạo sư có một xảo thuật gọi là “lên đồng”, có thể gọi hồn của người chết về nói lại những chuyện lúc còn sống, lừa

gạt những người tin dị đoan. Cho nên ngụ ý của Vương Trùng Dương nói rằng hồi Lỗ Kim Thụ còn sống tuy không quen biết với Huỳnh Thục chân nhân, nhưng nay đã chết đi họ Lỗ có thể quen biết Huỳnh Thục chân nhân thì có khác nào bảo Huỳnh Thục chân nhân là kẻ bàng môn tả đạo Bởi thế nên khi Huỳnh Thục chân nhân nghĩ ra là Vương Trùng Dương đã bán nhục mình thì nổi giận, cảm lòng không đành rút kiếm đâm ngay

Họ Vương thân pháp nhanh nhẹn phi thường, vừa thấy Chân nhân động thủ đã nghiêng mình tránh được ngay, mỉm cười nói:

- Huỳnh đạo trưởng lại muốn dùng kiếm đấu với hạ bối nữa sao

Huỳnh Thục chân nhân thu kiếm về quát lớn:

- Tiểu tử! Ngươi dám mạo phạm với bản sư, dùng những lời vô lễ, ta không thể tha chết được. Mi mau lấy binh khí ra chống cự, kéo ta mang tiếng đánh kẻ tay không.

Vương Trùng Dương lại cả cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Bấy lâu nay tại hạ vẫn thường được sư phụ cho biết Điem San phái nổi danh về kiếm thuật, hôm nay được thù tiếp vài đường còn gì vui bằng.

Vừa nói họ Vương vừa cúi xuống lượm đôi đũa bạc rớt xuống đất hồi nãy và nói:

- Đây là binh khí của tại hạ, xin đạo trưởng cứ việc ra tay Hạ bối xin nghênh tiếp.

Huỳnh Thục chân nhân đã nổi danh trên chốn giang hồ về kiếm thuật, đã có biệt danh là: Nam Cương Đệ Nhất Kiếm Sư, nay thấy họ Vương cầm đôi đũa bạc để giao đấu với mình thì nổi giận dùng dùng quát lớn:

- Tiểu tử! Ngày hôm nay chắc là mi đã tới số nên mới đến đây toan vượt râu hùm.

Vương Trùng Dương lại cười ha hả nói:

- Tại hạ không quen dùng binh khí, nhưng xin đạo trưởng cứ ra tay

Huỳnh Thục chân nhân múa tít thanh báu kiếm dùng thế “Tam Phụng Lai Nghi”, một thế kiếm hiểm độc trong bài “Phụng Nghi kiếm” của Điem San phái, đâm liên tiếp ba nhát nhanh như chớp.

Trùng Dương né đông, tránh tây, người mềm mại như con rắn nước đang lội dưới hồ. Mũi kiếm đâm sát vào người chỉ cách gang tấc, họ Vương vừa tránh lại còn cười nói:

- Chà! Thế “Tam Phụng Lai Nghi” này thật là lợi hại

Huỳnh Thục chân nhân giật mình, không ngờ một người tuổi còn trẻ, giang hồ chưa biết mặt nghe tên sao lại có bản lĩnh cao cường như thế? Thấy đối phương có vẻ điều cốt, Chân nhân càng thêm tức giận quát lớn:

- Tiểu tử! Ngươi biết thế kiếm đó của ta, vậy ngươi hãy ráng đỡ thế này nữa nghe chưa

Vừa nói dứt lời, Huỳnh Thục chân nhân lại đảo lộn thanh kiếm hóa ra một đạo bạch quang từ phía tay trái chém vọt tới rất mạnh, nhưng thanh kiếm vừa tới gần thân người của họ Vương lại bị bật văng trở lại mà quay lên từ bên phải đâm vào “Thái Dương huyết” của Trùng Dương. Thế kiếm này gọi là “Song Phụng Triều Dương” rất nên lợi hại, hư thực khôn lường, biến ảo vô song, đối thủ không thể ngờ trước mà đón đỡ.

Chẳng dè họ Vương mắt sáng như sao, tâm thần minh mẫn không chút bối rối, dùng đôi đũa gạt phắt thanh kiếm sang một bên đoạn cất tiếng cười vang:

- Thế kiếm này gọi là “Song Phụng Triều Dương”, bại ngã bất đắc.

Mọi người đều cười ồ cả lên.

Huỳnh Thục chân nhân càng thêm tức giận dùng luôn hai thế “Phụng Hoàng Tùy Nha” và “Đơn Phụng Tước Đồng” tấn công liên tiếp. Chân nhân đã luyện bài “Phụng Nghi kiếm” trên ba mươi năm trời, vang danh trên chốn võ lâm, đã khiến cho biết bao nhiêu anh hùng hảo hán, bản lĩnh cao cường phải cúi đầu khiếp phục.

Nhờ bài kiếm này mà Huỳnh Thục chân nhân nổi danh Nam Cương Đệ Nhất Kiếm Sư. Lưỡi kiếm trong tay Chân nhân sử dụng chẳng khác chi con rồng bạch uốn khúc, khi đông khi tây, lúc tả lúc hữu, vùn vụt chớp nhoáng nhằm những yếu huyết của họ Vương đâm chém tới tấp như mưa

Vương Trùng Dương ung dung sử dụng đôi đũa bạc thành bài “Thái Ất Kiếm Ảnh” của Toàn Chân phái Chàng vận nội lực vào đôi đũa bạc gạt đỡ lưỡi kiếm của Chân nhân phát ra những tiếng leng keng dữ dội mà đôi đũa bạc không hề hấn gì, khiến cho tất cả mọi người phải khiếp phục trước bản lĩnh cao siêu của chàng.

Huỳnh Thục chân nhân chưa bao giờ gặp được một đối thủ nào lợi hại cao siêu đến như thế. Chân nhân vừa tức vừa sợ, dùng toàn những chiêu thức hết sức ác độc, chỉ mong một kiếm có thể hạ sát ngay đối thủ để giữ danh tiếng với tất cả mọi người

Nhưng đâu có dễ dàng như vậy, Trùng Dương tuy chưa giao đấu nhiều nhưng bản lĩnh của chàng thế gian hi hữu Chàng múa đôi đũa ngắn mà chống đỡ với thanh kiếm của Huỳnh Thục chân nhân đã ngoài bốn mươi hiệp mà vẫn bất phân thắng bại

Họ Vương đã thấu triệt hết tất cả các đường kiếm huyền bí của Điem San phái, chàng không muốn làm mất mặt một vị tiền bối trên chốn võ lâm nên nhảy vọt ra ngoài nói lớn:

- Đã ngoài bốn mươi hiệp, quả nhiên danh bất hư truyền. Đường kiếm Phụng Nghi của Điem San phái thật là lợi hại, xin đạo trưởng hãy ngừng tay

Huỳnh Thục chân nhân trong lúc tức giận đầu hiểu Vương Trùng Dương đã hết lòng nhường nhịn, lại cho là họ Vương sợ hãi lại càng làm già, quát lớn:

- Súc sinh! Thế nào cũng phải tỏ rõ sự hơn thua, nếu mi có sợ chết thì hãy tìm binh khí để đối địch với ta

Wương Trùng Dương lại cất tiếng cười ha hả nói:

- Tại hạ đã nói trước là không hề sử dụng binh khí. Nếu đạo trưởng vẫn cứ cố chấp để phân cao thấp thì xin đạo trưởng cứ tấn công, tiểu bối dù bất tài cũng có thể tiếp đạo trưởng vài ba trăm hiệp.

Lửa cháy lại đổ dầu thêm, Huỳnh Thục chân nhân thấy Vương Trùng Dương mườì phần kiêu ngạo lại càng thêm tức giận, bèn quát lên một tiếng thật to, múa tít thanh kiếm nhằm họ Vương chém luôn một nhát, đồng thời tay trái nhằm huyết đạo của chàng điếm tới

Wương Trùng Dương thấy thế cả giận nghĩ thầm:

- Tạp Ma lão đạo! Biết bao nhiêu năm trời mới tạo nên danh tiếng, ta với mi không thù không oán, chẳng qua vì thấy việc bất bình ra tay gánh vác nên ta đã nhường nhịn quá nhiều mà vẫn không biết. Ta phải hạ ngươi cho rồi để bớt đi tính kiêu ngạo

Lại thấy Chân nhân sử dụng thế “Tiểu Sử Khoa Phụng” dùng kiếm chém tạt vào người chàng, lại ý y Vương Trùng Dương tay không khí giới nên tay trái lại vung thế “Độc Long Xuất Động” điếm hai ngón tay vào “huyết Tướng Đài” của họ Vương, khiến cho Trùng Dương phải dùng ngay thân pháp “Di Bộ Phân Bình” tránh lưỡi kiếm, đồng thời múa đôi đũa bạc thành thế “Lưỡng Long Tranh Châu” định kẹp lấy hai ngón tay của Huỳnh Thục chân nhân.

Huỳnh Thục chân nhân thấy tình hình như vậy thì cười thầm và nghĩ trong bụng:

- Tiểu tử thật là ngu xuẩn, ta đâu có phải là Vạn Vân Hùng mà ngươi dùng đôi đũa bạc có thể kẹp được tay ta Dù cho đôi đũa bạc này bằng sắt ta cũng bẻ gãy như không.

Huỳnh Thục chân nhân không thèm thu tay về mà cứ nhắm thẳng đôi đũa bạc của họ Vương đâm thẳng tới Gần tới nơi, Chân nhân hoa chỉ thành chưởng dùng ngay “Cầm Nã thủ pháp” lật ngược bàn tay lại nhanh như chớp, chộp lấy đôi đũa bạc định tâm bẻ gãy Chẳng ngờ bàn tay vừa đụng vào đôi đũa, Chân nhân thấy bàn tay tê buốt như bị kim châm thì giật mình kinh sợ, tay phải vung

luôn thanh kiếm thành thế “Lộng Ngọc Sứ Địch” chém vút ngay vào cổ Vương Trùng Dương để bắt buộc đối phương phải lùi bước.

Ngờ đâu Trùng Dương sử dụng đôi đũa nhanh như chớp, đã đâm vào huyết mạch môn của Huỳnh Thục chân nhân. Thế này rút trong bài “Thái Ất Kiếm Ảnh” của Toàn Chân phái tên là “Hoa Long Điem Tinh”. Người ta nghe một tiếng “ôi chao”, đồng thời tiếp theo một tiếng “Xoảng”, cây “Cổ Đỉnh Tùy Giao trường kiếm” của Huỳnh Thục chân nhân đã rời khỏi tay, rơi ngay xuống đất.

Phạm những tay cao thủ khi đấu kiếm, khi thanh kiếm bị rơi xuống đất thì kẻ như thua Nhưng Huỳnh Thục chân nhân cười lên ha hả như điên cuồng và nói:

- Hôm nay bản đạo mới thấy rõ thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Anh hùng hào kiệt xuất thiếu niên. Túc hạ tên họ là gì? Sư phụ là ai Xin cho bản đạo biết, dù có thua bản đạo cũng vui lòng.

Thấy Huỳnh Thục chân nhân đổi cách xưng hô, Vương Trùng Dương cũng vội vàng nói:

- Kính thưa đạo trưởng, tiểu bối họ Vương. Gia sư cũng là một đạo nhân, tục danh là Thượng Thanh Hạ Hư, ở tại Sùng Sơn trong hang Bách Cầm.

Huỳnh Thục chân nhân lại nói:

- Té ra gia sư là Thanh Hư chân nhân. Hôm nay bản đạo bị thua, xin trở về Nam Cương bế độ thanh tu, quyết suốt đời không dùng kiếm nữa

Nói dứt lời, Huỳnh Thục chân nhân chắp tay vào ngực vái chào, rồi đi thẳng ra ngoài cửa chính của Mã gia trang. Vương Trùng Dương lật đật vòng tay đáp lễ.

Huỳnh Thục chân nhân vừa ra tới cửa bỗng đâu có một tiếng cười rất lớn, rồi ngoài đi vào một người đầu tóc bờm sòm, mặt xanh lét như tàu lá chuối, cản Huỳnh Thục chân nhân lại và nói:

- Huỳnh Thục đạo hữu! Thắng bại là thường, có chi đạo huynh lại tức bực buồn rầu như thế. Hãy vào đây xem tiêu đệ thay mặt đạo huynh mà sửa trị bọn chúng một phen.

Tiếng nói của người này tuy không lớn nhưng the thé điếc tai nhức óc. Mọi người có mặt tại Mã gia trang đều rùng mình sờn gáy, khi nhìn kỹ người đó lại càng hết hồn. Thật là hình dáng chẳng khác gì một cái thây ma Đầu tóc rối bù như cái ổ gà, da mặt xanh lét như trái dưa hấu, đôi mắt lõm sâu như hai cái hố, gò má cao, mũi tẹt, miệng lớn, hàm răng nhọn hoắc trông như ma quỷ, mặc chiếc áo màu xanh, cánh tay áo phủ lấp cả hai bàn tay, đi chân đất thùng thưng bước vào

Huỳnh Thục chân nhân trông thấy cũng giật mình hỏi:

- Ủa kìa! Ô Vưu đạo trưởng! Tới đây có việc gì?

Quái nhân này là người thuộc tỉnh Vân Nam, xuất thân trong rừng núi ở Miêu Sơn, thuộc giống Dã Nhân. Thờ nhỏ được một dị nhân truyền thụ võ công rất cao siêu Nhân dân vùng Vân Nam vẫn thường gọi là Ô Vưu đạo nhân, cùng Huỳnh Thục chân nhân đều là những nhân vật hữu danh ở vùng Miêu Cương, nhưng hai người tính nết khác nhau

Huỳnh Thục chân nhân tuy tính tình nóng nảy và hay bệnh vực môn đồ nhưng cũng là một nhân vật chính phái, không làm những điều tàn bạo Chẳng hạn như hôm nay Huỳnh Thục chân nhân bị Vương Trùng Dương đánh bại thì tự nhận ngay là kẻ bại trận chịu thua và tuyên bố sẽ trở về Nam Cương bế môn, phong kiếm không hoạt động trong giới giang hồ nữa

Trái lại Ô Vưu đạo nhân khác hẳn. Vì là giống Dã Nhân nên Ô Vưu đạo nhân tham dâm, háo sắc, tánh nết hiểm độc tàn nhẫn. Mỗi tháng đều phải ăn vài bộ óc người và lòng người thật là ghê gớm.

Võ công của Ô Vưu đạo nhân được dị nhân truyền dạy gọi là “Hành Thây công”. Khi vận dụng Thây công thì thân thể cứng như thép nguội, đao chém không đứt, giáo đâm chẳng thủng, quá ư lợi hại Khi giao đấu trong miệng thổi ra một thứ khí lạnh kinh người Lạnh khí đó người nào trúng phải thì chân tay rời rã, cả người tê buốt không cựa quậy được nữa

Hai tay của Ô Vưu có thể đâm thủng đá, xuyên qua sắt. Một tay của Ô Vưu đã giết hại không biết bao nhiêu người Miêu Di ở sát vùng biên giới Điem Miêu

Ô Vưu đạo nhân tuy tàn nhẫn nhưng rất kính mến Huỳnh Thục chân nhân.

Nhiều lần tới Điem San phái muốn giao kết với Chân nhân nhưng Huỳnh Thục chân nhân đã biết tiếng Ô Vưu đạo nhân là người ác độc nên cũng không đậm đà lắm, chỉ tiếp đãi lấy lệ vì không muốn tạo nên oán thù.

Nào ngờ đâu hôm nay lại gặp Ô Vưu ở Yên Kinh thì cũng lấy làm lạ nên hỏi như thế.

Ô Vưu đạo nhân cười lên hô hô cảm Huỳnh Thục chân nhân lại nói:

- Huỳnh Thục đạo huynh hãy quay trở lại, đệ sẽ vì đạo huynh mà ăn gan bọn chúng.

Nói dứt lời, Ô Vưu đạo nhân trợn đôi mắt xanh lè nhìn tất cả mọi người trong Mã gia trang. Nhãn quang của Ô Vưu đạo nhân thật là khủng khiếp. Ai mà gặp luồng nhãn quang đó đều phải rùng mình nhìn đi nơi khác, không dám ngó thẳng. Nhưng khi luồng nhãn quan của đạo nhân bắt gặp luồng nhãn quang của Vương Trùng Dương, thấy họ Vương không hề xao xuyến, vẫn bình tĩnh như không.

Ô Vưu đạo nhân liền tiến lên hai bộ, đứng trước mặt Vương Trùng Dương quát to:

- Mi có phải là môn đồ của Thanh Hư chân nhân không?

Tiếng quát của Ô Vụ đạo nhân vang lên như tiếng sấm, mọi người thấy ù tai choáng váng cả đầu óc, dư biết rằng nội lực của Ô Vụ đạo nhân đã tới mức cao thâm rồi vậy.

Trùng Dương điềm nhiên trả lời:

- Phải! Tại hạ chính là đồ đệ của Thanh Hư chân nhân, chẳng hay đạo trưởng có điều chi chỉ bảo.

Ô Vụ đạo nhân cười lên sảng sặc nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Oan gia ngõ đậu lại gặp nhau. Hôm nay ta phải vì sư phụ mà thanh toán mối thù ngót ba mươi năm về trước.

Nguyên do cách đây đã gần ba mươi năm, sư phụ của Ô Vụ đạo nhân là Cô Cốt Tôn Giả, một tay cao thủ Di Giáo Nam Cương hoành hành ngang dọc, giang sơn một cõi, chuyên hút óc người để luyện tập tà giáo. Lúc đó Thanh Hư chân nhân hãy còn niên thiếu, tính nóng như lửa. Một hôm đi ngang qua đèo Bạch Mao ở tỉnh Quý Châu, trông thấy Tôn giả đang hút óc của một người chết trông thật là ghê tởm nên gây sự. Hai bên đánh nhau tới ngoài bốn trăm hiệp bất phân thắng bại. Thật là một trận đấu kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu.

Hai bên đều dùng tuyệt kỹ công phu, khiến cho cây cối ven rừng đều đổ gãy như có một trận cuồng phong bão táp. Về sau Thanh Hư chân nhân phải dùng đến tuyệt kỹ là “Nhất Dương chỉ công” mới phá được “Hành Thủy công” của Cô Cốt Tôn Giả và lại còn đánh trúng một chưởng vào sau lưng của Tôn giả nữa.

Tuy Cô Cốt Tôn Giả nhờ thuật khinh công cao siêu nên chạy thoát, nhưng về tới hang đá biết mình bị thương nặng không thể thoát chết, trước khi chết Cô Cốt Tôn Giả nói lại cho đồ đệ là Ô Vụ đạo nhân biết rõ tên họ, môn phái cùng hình dáng kẻ thù cho Ô Vụ nghe và truyền dạy cho Ô Vụ hai môn “Âm Thủy công” và “Lãnh Thủy công”, dặn dò là sau khi thành tài, không cần phải gặp Thanh Hư chân nhân mà hễ gặp bất cứ ai là môn đồ của Thanh Hư chân nhân đều phải giết cả.

Sau đó Cô Cốt Tôn Giả lại nói cho Ô Vụ đạo nhân biết rằng mình bị “Nhất Dương chỉ” và chưởng phong của Thanh Hư chân nhân đánh trúng nên thế nào cũng chết. Tôn Giả muốn cho khỏi đau đớn nên đã tự dùng tay đánh vào đỉnh đầu vỡ sọ ra mà chết, máu huyết phun ra như suối, để lại cho Ô Vụ một hình ảnh thật là khủng khiếp.

Đến nay, nghe Vương Trùng Dương nhận mình là môn đồ của Thanh Hư chân nhân thì hết sức căm hận. Ô Vụ đạo nhân quắc cặp mắt xanh lè nhìn Vương Trùng Dương và cất giọng hết sức lạnh lùng dường như từ âm cung đưa tới:

- Năm xưa sư phụ ta bị sư phụ ngươi đánh trọng thương. Vì không muốn chịu sự đau đớn nên đã tự mình dùng tay đập vào đầu mà chết. Đến nay ta cũng phải dùng tay đập vỡ sọ của mi, ăn hết não tủy mới hả được lòng căm thù của ta.

Ô Vưu đạo nhân nói xong mấy lời này, chẳng cứ gì Mã Ngọc và các môn khách của Mã Ngọc đều giật mình khiếp hãi mà cả bọn Lỗ Đại Cương cũng rùng mình kinh sợ.

Vương Trùng Dương vẫn thường nghe sư phụ nói Ô Vưu đạo nhân thuộc Miêu Cương Ngũ Âm phái

Môn đồ của phái này toàn là kẻ hung dữ, chuyên bắt người bỏ óc luyện công rất tàn nhẫn và được sư phụ giảng cho biết võ công của Âm Thân công và Lãnh Thân công rất ghê gớm thì nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu dùng võ công không hạ được tên Ô Vưu thì dầu cho tốn bao nhiêu nguyên thần chân khí ta cũng phải dùng đến môn “Nhứt Dương chỉ công” để đối phó và hạ sát tên tà đạo này đi để trừ hại cho sinh linh mới được.

Vừa nghĩ tới đây đã thấy Ô Vưu đạo nhân thân hình hơi cong xuống, những sợi tóc bông dựng đứng lên, mười ngón tay cúp lại, nét mặt lạnh như xác chết, quắc mắt nhìn Vương Trùng Dương.

Tất cả mọi người có mặt tại Mã gia trang đều hồi hộp, nín thở theo dõi Vương Trùng Dương sẽ đối phó như thế nào Nhất là Mã Ngọc lại càng lo sợ nghĩ thầm:

- Nếu Vương Trùng Dương bị hạ, ắt tính mạng chẳng còn.

Trùng Dương thấy Ô Vưu đã vận khí Âm Thân công lên sắp sửa ra tay thì chàng cũng ngầm vận nội công để chuẩn bị đối phó. Bỗng nghe thấy một tiếng quát to vang rền như tiếng chuông đồng:

- Yêu nghiệt của Ngũ Âm giáo, sao dám tới kinh thành này làm điều tàn ác?

Tiếng nói vừa dứt, từ ngoài cửa trang một bóng người nhanh như chớp nhảy vào, tay cầm cây trượng móc vào hai chân của Ô Vưu kéo mạnh. Hai tiếng “Bùng, bùng” nổi lên, thân hình của Ô Vưu bay vọt lên cao

Lại thấy người đó đưa đầu trượng móc vào giầy lưng của Ô Vưu tung mạnh một cái, thân hình của Ô Vưu lại bay xa đến hơn hai trượng.

Mọi người đều giật mình hoảng kinh, riêng Trùng Dương nhận ra ngay, đó là vị Bang chủ của Cái bang tên là Hồng Thông (sau này đổi là Hồng Thất Công), chỉ có mười ngày dùng thần kỹ phục quân hùng, được tất cả Cái bang Nam, Bắc lên làm lãnh tụ, tiếp nhận cây Lục Trúc trượng.

Hôm nay vừa vào tới nơi, Hồng Thông đã dùng ngay cây bảo trượng với thế “Đả Cầu trượng pháp”, bất ngờ móc vào chân Ô Vưu giật mạnh làm cho đạo nhân bị tung bổng và văng ra xa đến hai trượng.

Ô Vưu là một tay cao thủ, công phu điêu luyện tuyệt vời, tuy bất ngờ bị giật ngã, nhưng khi chân vừa rơi xuống đất đã lộn ngay người như một trái cầu Lão ta quắc mắt nhìn Hồng Thông rồi đột nhiên hú lên một tiếng đinh tay như óc, mấy ngón tay đưa thẳng ra và nhảy vút tới, nhằm mắt của Hồng Thông đâm tới

Hồng Thông lật đật đưa cây “Lục Trúc trượng” lên đỡ, Ô Vưu cả mừng ngoắc tay định chụp lấy đầu cây trượng giựt lấy

Ngờ đâu Trượng pháp của họ Hồng là môn chân truyền của các đời Bang Chủ, biến hóa thật là vô cùng huyền ảo Khi Ô Vưu vươn tay định nắm lấy đầu trượng thì Hồng Thông dùng ngay thế “Cản Cầu Xuất Môn”, quay tít ngọn trượng theo tay của Ô Vưu, khiến cho đạo nhân bắt gió.

Cây trượng lại nhanh như chớp đảo thành thế “Cản Lộ Đả Cầu” đánh trúng ngay vào lưng của Ô Vưu một cái “bịch”. Ô Vưu kêu “oái” một tiếng té lăn ngay xuống đất.

Vương Trùng Dương thấy Hồng Thông sử dụng cây Lục Trúc trượng một cách tài tình thì tấm tắc khen thầm, vì những thế biến kỳ ảo từ trước tới nay chàng chưa hề thấy ai sử dụng.

Hơn nữa chàng thấy cây “Lục Trúc trượng” nhỏ bé như thế cứ tưởng rằng đánh trúng kẻ địch thì có thấm tháp gì, nhưng thật ra trong ruột cây Trúc Trượng có nòng thép khá nặng. Không những thế, Hồng Thông lại dùng nội công đánh ra thì dù cái roi mây cũng có sức mạnh ghê hồn.

Thường ngày Ô Vưu luyện tập “Hành Thân công”, thân hình cứng rắn như sắt nên dù bị đánh trúng liên tiếp cũng chưa đến nỗi bị thương, tuy nhiên thấy ê ẩm cả mình và hơi gờm địch thủ.

Mới giao đầu mà đã bị ngã hai lần làm cho Ô Vưu rất đỗi ngạc nhiên: không ngờ một người hành khất mà có võ công cao đến như vậy Ô Vưu tự nghĩ:

- Bao nhiêu năm trời tìm kiếm phái Toàn Chân để báo thù cho sư phụ. Hôm nay gặp tại Yên Kinh, nếu không hạ được đối phương thì còn gì danh tiếng nữa

Nghĩ đoạn Ô Vưu đạo nhân đối phương thế tấn công, không xóc tới nữa mà quặp mười đầu ngón tay lại như móng chim ưng, đứng yên thủ thế, vận hết khí lực trong người lên. Mặt của Ô Vưu đạo nhân lúc thường đã xanh bây giờ lại càng xanh ngắt trong rất dễ sợ. Hai con mắt lồi ra như mắt ếch, đăm đăm nhìn Hồng Thông không chớp.

Hồng Thông thấy vậy chắc độ Ô Vưu đạo nhân sẽ dùng “Hành Hộ công” nên cũng thu tay trượng về ngậm vận nội công chuẩn bị đối phó.

Bang chủ Cái bang cũng quắc đôi mắt nhìn đối phương chờ xem động tĩnh ra sao Hai người đứng yên bất động cách xa nhau đến hai trượng.

Trong hoa viên mọi người đều nín thở theo dõi trận đấu

Lúc đó Hồng Thông cảm thấy nhãn quang của Ô Vưu như một luồng ánh sáng làm chói mắt mình, làm cho người xôn xao khó chịu thì không dám chậm trễ, vung cây “Lục Trúc trượng” hét lớn:

- Hãy mau đỡ lấy cây trượng của ta

Hét xong, Hồng Thông nhảy vọt tới trước mặt Ô Vưu đạo nhân vung cây Trúc trượng nhằm đỉnh đầu đạo nhân bổ xuống.

Ô Vưu đạo nhân vẫn điềm nhiên như không, đợi cho cây trượng đánh gần tới nơi mới chuyển mình nhảy thối lui tới hơn một trượng để tránh. Hai con mắt sáng quắc vẫn nhìn thẳng vào Hồng Thông không hề chớp.

Hồng Thông đánh hụt một trượng vừa muốn đánh tiếp luôn một trượng nữa, bỗng cảm thấy trong người bủn rủn đành phải dừng chân lại thủ thế.

Họ Hồng nhìn vào mắt của Ô Vưu bỗng thấy tâm thần ngây ngất xao xuyên khác thường.

Ô Vưu đạo nhân vẫn đứng yên, hai con mắt càng ngày càng sáng lên một cách rất lạ lùng. Đó là đạo nhân đang sử dụng thuật “Chiêu Hồn Mắt Ma”, một thuật vô cùng lợi hại mà một người võ công cao cường, Ô Vưu có thể chỉ cần dùng nhãn quang có thể sai khiến cho địch nhân mất hết tinh thần, phải tuân theo ý muốn của đạo nhân. Còn nếu người tâm thường, Ô Vưu đạo nhân chỉ cần ngó ngay vào mắt chừng một phút là bị hồn mê bất tỉnh.

Nhưng Hồng Thông nhờ có võ công cao siêu, nội lực phi thường, nên tuy mắt của Ô Vưu nhìn tới năm phút mà vẫn chưa hề hấn gì.

Lúc ấy mọi người bỗng thấy Ô Vưu há miệng thổi mạnh một hơi, một luồng khí lạnh màu trắng nhằm mặt Hồng Thông bay tới

Vương Trùng Dương ở ngoài vẫn theo dõi trận đấu Tuy chàng chưa hề giao đấu với người của Ngũ Âm giáo, nhưng Thanh Hư đạo nhân là người lão luyện trên chón giang hồ các phái võ lâm đều biết rõ, trong lúc truyền thụ võ công cho chàng thường đem lai lịch cũng như những sự lợi hại của các phái giảng giải cho biết rõ.

Bởi thế họ Vương đã biết võ thuật và ma thuật của Ngũ Âm giáo như thế nào

Nay thấy Ô Vưu không chịu giao đấu mà chỉ dùng nhãn quang mà nhìn Hồng Thông, lại thấy họ Hồng không sử dụng Trượng pháp liên tiếp được, lại cũng đứng yên để nhận xét đối phương thì Vương Trùng Dương biết rằng Hồng Thông đã mắc kế của Ô Vưu đạo nhân, vì Hồng Thông định ninh đạo nhân sẽ dùng “Cang Công trảo” nên mới chuẩn bị vận nội công để đối phó.

Do đó chàng bị đạo nhân dùng thuật “Chiêu Hồn”, đồng thời lại phun lãnh khí.

Trùng Dương nghĩ nếu để cho Hồng Thông trúng lãnh khí đó, tuy không thể nguy hiểm đến tánh mạng nhưng thế nào cũng bị ngã.

Chàng nhận rằng dầu sao thì Hồng Thông cũng là Bang chủ Cái bang, lần thứ nhất ra đối phó với kẻ địch, nếu bị thua thì còn chi là oai danh của một vị lãnh tụ nữa

Nghĩ đoạn Vương Trùng Dương phi thân tới sát bên Hồng Thông vỗ nhẹ một cái vào vai chàng và nói:

- Bang chủ hãy bình tĩnh! Tà ma ngoại đạo không có chi đáng sợ.

Hồng Thông vừa bị vỗ vai thì lạ thay trong người như có một luồng khí nóng chạy khắp châu thân đến đơn điền, đồng thời trên đầu dường như có chậu nước lạnh tạt xuống. Chàng giật mình như người ngủ mê mới tỉnh, thốt nhiên tỉnh ngộ quát lớn:

- Yêu đạo! Ngươi không dám cùng ta đường đường chính chính giao đấu, lại dùng tà ma yêu thuật để hại ta sao

Vừa nói dứt lời, Hồng Thông vung tít cây “Lục Trúc trượng” dùng bài “Đả Cầu trượng pháp” tấn công tới tấp vào Ô Vụ đạo nhân như một cơn gió lốc, khí thế rất là mãnh liệt.

Ô Vụ đạo nhân đang dùng thuật “Chiêu Hồn Mất Ma” để trấn phục tâm trí của Hồng Thông, đồng thời dùng luồng “Âm Thi Khí” để giết kẻ địch, ngờ đâu bị Vương Trùng Dương dùng “Tiên Thiên Càn Khôn chưởng” giải thoát cho Hồng Thông và Hồng Thông còn dùng Lục Trúc trượng tấn công như mưa sa bão táp thì cả giận, lập tức đem “Cương Thi Bát Nguyên quyền” của Ngũ Âm phái ra sử dụng, một quyền kỳ lạ không có trong giang hồ.

Người ta thấy đạo nhân vừa nhảy tránh thoăn thoắt như con vượn, miệng vừa hú lên những tiếng hú như ma kêu quỷ khóc, rùng rợn vô cùng.

Với môn quyền này, Ô Vụ làm cho đôi phượng bị tâm thần rối loạn, không tập trung được ý chí.

Khi ấy hai tay đạo nhân mười ngón xò ra, quắp vào như móng chim ưng, đưa lên đưa xuống nhanh nhẹn dị thường, dường như muốn bắt lấy trượng hoặc chụp lấy tay của Hồng Thông.

Bang Chủ Cái bang nhờ được Vương Trùng Dương dùng “Tiên Thiên Càn Nguyên chưởng” giải thoát được yêu thuật của Ô Vụ nên tinh thần sáng khoái, bình tĩnh lạ thường.

Khi thấy Ô Vụ sử dụng bài ma quyền như vậy thì cười ha hả quát lớn:

- Tên tà ma ngoại đạo, ta phải tận diệt mi để trừ hậu hoạn.

Nói dứt lời, Hồng Thông vung cây Lục Trúc trượng dùng thế “Quá Hải Tróc Long”, một thế võ cực kỳ lợi hại nhanh như chớp đánh vào bả vai của Ô Vụ. Tiếp theo, cây trượng quay ngoắc lại đánh trúng vào bàn tọa của Ô Vụ.

Đạo nhân bị trúng liền hai trượng thì cả giận hét to lên một tiếng, thò tay vào ngực lấy ra một nắm cát đen tung ra, một khối hắc phong tỏa rộng như một cái nĩa Trùng Dương trông thấy cả sợ quát to:

- Mau mau tránh cho xa, kéo mang họa

Nguyên trong núi Vân Qui, thuộc Vân Nam, là một vùng rừng núi âm u, đầy lam sơn chướng khí và thường có luồng gió rất độc, người nào trúng phải sẽ chết ngay

Ở sâu trong rừng có một hồ nước, vì gồm toàn những rễ và lá cây độc trong rừng rụng xuống rữa ra, bị nước mưa chảy cả ra ngoài hồ đọng lại đó lâu ngày, những cát ở dưới đáy hồ biến thành một màu đen kịch độc vô cùng. Lấy một chút pha với nước, người hay súc vật uống nhầm sẽ chết ngay lập tức, không có thuốc gì chữa khỏi Vì thế thổ dân ở đây gọi là Chướng Sa

Ô Vưu lấy thứ Chướng Sa bỏ vào một cái túi đeo ở trước ngực, chuẩn bị khi cần tới là ném ra, đối phương không biết cứ tưởng là ám khí, không nhảy tránh cho xa hít phải thứ cát này lập tức chóng mặt hôn mê và chỉ trong chốc lát thất khiếu đến chảy máu ra mà chết.

Vương Trùng Dương đã được Thanh Hư chân nhân cho biết sự ác độc của thứ Chướng Sa này, nên khi Ô Vưu móc ở trong ngực ném ra thì vội kêu mọi người tránh cho mau

Hồng Thông tức thì phát động thần oai tay trái và đánh lại ngay một chưởng.

Một luồng gió mãnh liệt phát ra trúng vào hai luồng Chướng Sa của Ô Vưu đánh “ầm” một tiếng như sét nổ đỉnh tai choáng óc, những hạt cát đen đều lã tả rơi xuống mặt đất.

Ô Vưu đạo nhân cũng bị chưởng phong xô ngã lăn. Trùng Dương thấy thế khen thâm nghĩ bụng:

- “Đây là Hàng Long chưởng pháp, tuy chưa tới mức thượng thừa nhưng cũng rất ghê gớm”.

Sau này Hồng Thông luyện chưởng pháp này trở nên tuyệt kỹ và mệnh danh là Hàng Long thập bát chưởng. Hồng Thông dùng Hàng Long chưởng pháp chẳng những đã đánh tan được Chướng Sa của Ô Vưu lại còn làm cho đạo nhân bị té xuống đất thì không để cho Ô Vưu kịp đứng lên, Hồng Thông dùng Trúc Trọng đánh mạnh vào sau lưng của Ô Vưu, đồng thời Hồng Thông tận lực vung chân nhắm vào huyệt Bạch Thị của Ô Vưu đá một cái rất mạnh.

Chẳng dè Hồng Thông vừa đá trúng bỗng thấy chân bị hất văng trở lại như đá vào cục sắt, ê ẩm đau thấu tâm gan thì cả kinh, vì họ Hồng không ngờ Ô Vưu đã sử dụng “Hành Thân công”, toàn thân cứng như sắt.

Hồng Thông vội vàng thối lui một bước, Ô Vưu đã nhanh như chớp lặn mình tới ngay bắt được hai chân của Hồng Thông. Hai tay của Ô Vưu như hai cái kẹp sắt nắm chặt lấy cổ chân của họ Hồng không sao cựa quậy được nữa

Ô Vưu cười khà lên một tiếng hét sức rùng rợn, chuyển lực lên hai cánh tay định bẻ gãy hai chân của Hồng Thông. Đột nhiên Ô Vưu cảm thấy như có một mũi dùi xuyên qua thái dương và chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết. Hai mắt lòi hẳn ra ngoài toàn thân run rẩy, hai tay buông xuôi ra và gãy mạnh một cái,

chết ngay lập tức. Không ai có thể ngờ Ô Vụ chết một cách nhanh chóng như thế.

Họ chỉ thấy Trùng Dương đứng đằng xa phóng hờ hai ngón tay thẳng tới người Ô Vụ mà thôi, và các vị võ lâm tại đó cũng không biết được là Trùng Dương dùng môn võ gì mà tuyệt thế như vậy. Vì mọi người không ai thấy trong tay Trùng Dương phát ra một luồng gió nào hoặc một thứ ám khí gì.

Thật ra trong lúc Trùng Dương theo dõi trận đấu, khi thấy Hồng Thông dùng chiêu pháp phá được Chương Sa và đánh ngã Ô Vụ xuống đất. Nhưng không ngờ Ô Vụ quá lợi hại đã dùng Hành Thân công đối phó, lại dùng tay bắt được hai chân họ Hồng định bẻ gãy, biết rằng có can thiệp cũng không kịp, bất đắc dĩ Trùng Dương phải dùng đến tuyệt kỹ công phu là “Nhất Dương chỉ” phóng ra

Chàng không dùng hết sức, mới dùng ba phần công lực đã đánh chết Ô Vụ đạo nhân, thật cũng đáng đời cho tên ác đạo, một tay lão đã giết chết không biết bao nhiêu người dân vô tội và sát hại biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt trong thiên hạ.

Trận đấu vừa chấm dứt thì Huỳnh Thục chân nhân thừa cơ mọi người đang chăm chú vào xác chết của Ô Vụ, lên ra khỏi Mã gia trang đi thẳng.

Những người bên phe Lỗ Đại Cương như: Vạn Vân Hùng đại sư, Tống Kiệt Uyên v.v... đều cảm thấy võ công của Trùng Dương và Hồng Thông quá cao siêu, tự xét mình không phải là tay đối thủ, có khác chi lấy trứng chọi với đá, một ly nước đem so với biển cả. Ngay cả tài nghệ của Mã Ngọc và Khứu Phùng Xuân cũng chẳng hơn kém là bao nhiêu, nên không ai bảo ai mọi người đều tính rời khỏi Mã gia trang.

Vương Trùng Dương thấy thế đưa tay ra hiệu bảo đứng lại và nói:

- Liệt vị hãy ở lại, tôi có đôi lời muốn nói

Mọi người đều giật mình lo sợ vì nếu có sự gì xảy ra thì mười phần năm chắc thất bại hết mười phần.

Tất cả đều ngơ ngác không hiểu họ Vương muốn giữ lại để làm gì. Lỗ Đại Cương nóng nảy quát to:

- Vương tiên sinh định gây sự với bọn ta nữa hay sao

Vương Trùng Dương cười ha hả nói:

- Người anh hùng lai khứ phân minh. Trước khi rời khỏi Mã gia trang, tại hạ thiết tưởng quý vị thảo luận lại vấn đề oán thù để phân rõ hắc bạch.

Mã Ngọc bước lên hai bước muốn nói, Vương Trùng Dương đã đưa tay lên, nói tiếp:

- Lỗ Đại Cương! Túc hạ chớ có nghĩ lầm là Lỗ bá phụ chết oan mà oán thù chồng chất mãi ở tâm can, rồi dựa vào uy danh của Thiếu Lâm tự mà làm việc vô nghĩa. Túc hạ ở Thiếu Lâm tự hơn mười năm chắc còn nhớ sáu năm trước có

ba vị cao thủ Thiếu Lâm bị hạ cũng vì quá kiêu căng, mười tám vị mộc nhân La Hán bị phá hoại cũng vì lẽ đó. Vì thế, tại hạ nghĩ túc hạ không nên quá tin vào tài nghệ tuyệt luân mà gây thêm cảnh tương tàn.

Lỗ Đại Cương nghe họ Vương nói một hồi đột nhiên biến sắc hỏi:

- Nói như vậy hóa ra đại danh của tiên sinh là Vương Trùng Dương?

Wương Trùng Dương mỉm cười nói:

- Phải! Phải! Tiệm danh chính là Vương Trùng Dương.

Sáu năm trước, Vương Trùng Dương vào La Hán đường, độc chưởng phá mười tám vị La Hán mộc nhân và đánh bại cả ba vị cao thủ của Thiếu Lâm.

Lúc đó Lỗ Đại Cương hãy còn là tục gia đệ tử. Qui luật Thiếu Lâm hạn chế chàng không cho vào Sơ Tổ tự, Đạt Ma viện luyện công, tuy nhiên cũng được các vị sư huynh kể lại tên họ của người vào khuấy động Thiếu Lâm tự khiến cho Lỗ Đại Cương vừa khiếp phục vừa ngưỡng mộ vô cùng.

Đến nay thỉnh linh gặp Trùng Dương tại đây thì Lỗ Đại Cương vội vòng tay vái dài một cái và nói:

- Bảy lâu nay tiểu sinh vẫn hâm mộ Oai danh của Vương tiên bối, hôm nay được gặp thật vạn hạnh vô cùng.

Wương Trùng Dương cũng nghiêng mình đáp lễ nói:

- Anh hùng bốn bể là nhà, nếu Lỗ huynh không cho lời của ngu hạ là trái thì hãy bình tĩnh để ngu hạ phân tỏ lại câu chuyện này để tránh sự Oán thù của hai họ Mã, Lỗ.

- Tại hạ là người vô can, đối với họ Mã không có chút quan hệ, nhưng vì ngẫu nhiên đi ngang qua đây nên được nghe hết đầu đuôi câu chuyện của hai vị tiên bối khi xưa. Dù rằng câu chuyện xảy ra chỉ có hai vị biết rõ, không có chứng nhân để đối chất, nhưng chắc Lỗ huynh cũng phải công nhận là tư cách và cách đối xử của Mã công tử là người chính nhân quân tử. Lúc giao đấu quyền cước cũng như khi dùng võ khí, nếu Mã công tử là kẻ tiểu tâm ắt sự thế đã biến đổi khác xa

- Tuy ở đây có các vị anh hùng tiên bối như Huỳnh Thục chân nhân, Vạn Vân Hùng đại sư và Tống Kiệt Uyên lão bá cùng với liệt vị hảo hán không có lý do nào ý thế hiếp cô, hơn nữa theo ngu ý của tại hạ, hiện nay bên Mã công tử không có các vị tiên bối trợ lực, nhưng không thể một lúc các vị hạ được tất cả hay sao. Tất nhiên còn những người sống sót, phải nuôi chí căm thù và với sự báo thù không được quang minh chính đại của liệt vị như thế, trong giang hồ đâu có thể làm ngơ. Rồi sẽ có những người vì trượng nghĩa sẽ tìm tới Lỗ gia trang vì bạn mà báo thù. Cứ như thế oán thù gỡ mãi sao rạ

- Tại hạ chỉ mong Lỗ huynh hãy nhìn xa nghĩ kỹ, lúc đắc thời có ưu thế không nên tuyệt tình cạm nghĩa, vì người xưa vẫn có câu: “Nhân nào thì quả ấy”,

huống chi việc xảy ra không do Mã công tử gây nên. Lỗ huynh đã quyết tâm khổ luyện võ công ở Thiếu Lâm tự liên tiếp mười hai năm trời để báo phụ thù, mọi người đều biết rõ, không ai có thể chê trách Lỗ huynh là người con bất hiếu. Lỗ bá phụ ắt hẳn cũng được ngậm cười nơi chín suối!

- Tại hạ thấy nhị vị đều là những trang thiếu niên đáng mặt anh hùng, nên không muốn cho hai người bị hại. Sách có câu: “Lưỡng hồ tranh đấu, Nhất hồ tang thương”. Còn nếu trong hai người có một người ác độc, hãm hại nhân dân thì tại hạ dù tài hèn cũng quyết đưa vai gánh vác. Đây là những lời thô thiển mong Lỗ huynh tự lý.

Lỗ Đại Cương nghe nói một hồi, đột nhiên tỉnh ngộ. Vội chấp tay vái dài, kính cẩn nói:

- Ngu hạ nghe được mấy lời vàng ngọc của tiên sinh chỉ giáo, khác nào vừa thoát khỏi bển mơ. Tiểu sinh cảm kích vô cùng và xin tuân theo lời chỉ bảo, quên hết oán thù.

Đoạn quay sang Mã Ngọc nói:

- Những cử chỉ lỗ mãng của tiểu đệ vừa qua, chẳng qua vì nóng lòng báo hiếu cho phụ thân, kính mong Mã huynh lượng thứ.

Mã Ngọc quá cảm động không ngăn được hai hàng lệ, chàng ngạt ngừng hồi lâu mới thốt nên lời:

- Mong ơn Vương tiên bối trợ giúp, họ Mã chúng tôi toàn gia chu vện, lại còn đứng ra hòa giải cho hai họ Lỗ, Mã tan hết oán thù, ơn này tiểu sinh xin ghi lòng tạc dạ. Còn Lỗ huynh cũng vì nghĩa lớn quên hết oán thù, xin nhận một lay này để thấu tấm lòng thành của tiểu đệ.

Nói dứt lời, Mã Ngọc thụp ngay xuống đất vái lay Lỗ Đại Cương. Họ Lỗ thấy vậy cũng hết sức cảm động vội nói:

- Không nên làm thế, không nên làm thế.

Nhưng không kịp, Mã Ngọc đã sụp xuống đất. Lỗ Đại Cương cũng vội quì xuống lay trả.

Hồng Thông cất tiếng cười ha hả nói lớn:

- Hay lắm! Hay lắm! Như thế mới gọi là đại trượng phu!

Vương Trùng Dương cũng vui vẻ vừa cười vừa nói:

- Đánh nhau vỡ đầu mới nhận anh em. Trước kia Lỗ bá phụ và Mã tiên bối đều là đồng môn sư, huynh đệ, nay nếu hai nhị vị kết thành minh huynh, nghĩa đệ chẳng hay lắm sao?

Tất cả các vị có mặt đều vỗ tay hoan nghênh ý kiến của Vương Trùng Dương. Mã, Lỗ hai người đều tuân theo Mã Ngọc tức thì sai gia nhân bày bàn

huong án, cùng nhau bái lạy thề nguyện, nguyện không cùng sinh nhưng cùng xin đồng tử.

Mã Ngọc lớn hơn Lỗ Đại Cương nên làm huynh, còn họ Lỗ nhận làm đệ.

Khứu Phùng Xuân bèn bảo gia nhân bày tiệc rượu khác để thết đãi chư vị anh hùng và cũng là chén rượu mừng cho hai họ Mã, Lỗ kết tình huynh đệ.

Vương Trùng Dương nói:

- Còn xác chết của tên yêu nghiệt này chúng ta xử trí ra sao đây

Hồng Thông cất tiếng cười ha hả nói:

- Việc này dễ lắm, để ngu hạ tính cho

Nói xong Hồng Thông để cây Lục Trúc trượng xuống, sử dụng chiêu “Kiến Long Tại Điền” trong “Hàng Long chương” nhằm vào xác của Ô Vụ đánh tới, tức thì xương cốt của đạo nhân tan nát. Hồng Thông lại nói:

- Hãy lấy một đỉnh rượu bỏ cốt vào, đem ra biển bỏ xuống là xong.

Mã Ngọc sai người quét rửa sạch sẽ và đem xác Ô Vụ quăng xuống biển.

Gia nhân đã bày xong tiệc rượu, Mã công tử mời tất cả mọi người vào trong gia trang ăn uống, tiếng cười nói vang lên vui vẻ.

Hồng Thông uống say túy túy, cáo từ đi trước. Vương Trùng Dương cũng muốn đi luôn. Mã Ngọc và Khứu Phùng Xuân bàn nhau một hồi rồi đến trước mặt Vương Trùng Dương sụp lạy, xin Trùng Dương tha nạp làm đệ tử.

Vương Trùng Dương thấy hai người có khí phách anh hùng nên vui vẻ nhận lời Mã, Khứu hai người cả mừng vội làm lễ bái sư.

Lỗ Đại Cương thấy thế cũng đến xin Trùng Dương cho được làm đồ đệ Toàn Chân phái Vương Trùng Dương nói:

- Lỗ ca là môn đồ của Thiếu Lâm tự, nếu bái người khác làm sư phụ, tức là phạm vào qui giới của võ lâm, sẽ có nhiều điều bất tiện.

Lỗ Đại Cương nghĩ lại thấy họ Vương nói cũng có lý, nhưng dù sao cũng vẫn cảm thấy buồn bã.

Vương Trùng Dương thấy thế, quay lại nói Mã Ngọc:

- Đồ đệ hãy truyền võ công của Trường Bạch phái lại cho nghĩa đệ, như vậy có lý hơn.

Mã Ngọc cúi đầu tuân lệnh. Lúc đó Lỗ Đại Cương mới đổi buồn làm vui

Vạn Vân Hùng đại sư, Tống Kiệt Uyên cùng những vị hảo hán do Lỗ Đại Cương mới tới trợ giúp, thấy mọi việc êm đẹp bèn cáo từ ra về.

Mã, Lỗ hai người giữ lại không được cũng tiễn các vị ra khỏi Mã gia trang mới quay trở lại

Vương Trùng Dương ở lại Mã gia trang để truyền thụ bí quyết tập luyện nội công của Toàn Chân phái cho hai người Mã, Lỗ.

Hai người sau này trở thành: Mã Ngọc là Đôn Dương Tử đạo nhân, còn Khứ Phùng Xuân là Trường Xuân Tử Khưu Xử Cơ. Cả hai đã hấp thụ được cách tĩnh tọa luyện công thì Trùng Dương ra đi và dặn ba năm sau đến hang Bách Cầm trong núi Sùng Sơn sẽ gặp lại

Mã Ngọc cố lưu giữ nhưng Trùng Dương nhất quyết không nghe

Sáng hôm sau Mã Ngọc dọn một tiệc rượu để tiễn Trùng Dương lên đường.

Lúc chia tay tình thầy trò xiết bao quyến luyến. Hai người tiễn chân Trùng Dương cách khỏi Mã gia trang có hơn mười dặm mới gạt nước mắt chia tay hẹn ngày tái ngộ.

Vương Trùng Dương ra khỏi Yên Kinh, muốn kiếm Hồng Thông nhưng họ Hồng đã đi Giang Nam. Vương Trùng Dương xiết bao thất vọng tự nghĩ:

- Mình đã đi du ngoạn Bắc phương thâm thoát đã hơn một năm trời, nếu không mau mau đi đến quan ngoại trường thành ngoa du thì rất mau đến ngày phải trở về Sùng Sơn để viếng sư phụ.

Nghĩ tới đây Vương Trùng Dương nhằm phía Bắc đi thẳng.